

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
28 SEPTEMBER 1934 - No. 18

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

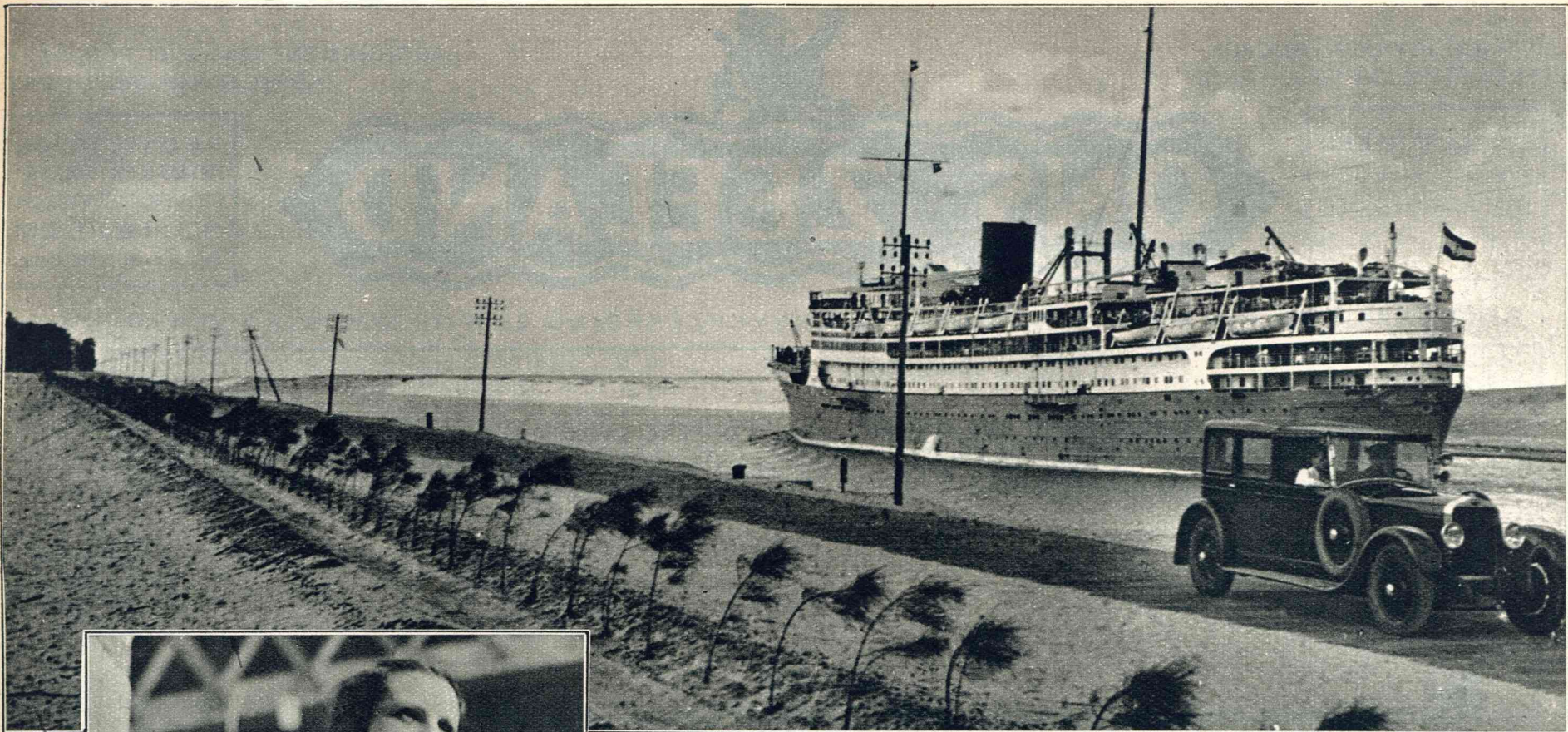
REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

LEVE DE PRINSES!

Dwars door de woestijn. Langs het Suezkanaal, dat alle Indiëvaarders passeeren, loopt een autoweg, die onmiddellijk aan de woestijn grenst. Om het zand, dat den weg voortdurend bedreigt, vast te houden, is men kortgeleden met proeven voor boombeplanting begonnen, om een levende, groene bescherming tusschen de woestijn en de kostbare werken te verkrijgen.

Hardrijden met overstappen bij een behendigheds-wedstrijd voor ruiters te Washington. De deelnemers moesten o.a. in vollen galop van hun paard overstappen op een jongen stier, die naast hen holde.

FOTO-POST

Een koppige slang wordt gevoerd. Een groote python op de wereldtentoonstelling te Chicago wilde niet eten, zoodat men het dier ertoe dwingen moest. De slang werd vastgehouden, de bek opengesperd, waarna men met een stok 'n stuk vleesch naar binnen duwde.

Een sjerp van glas, die bestaat uit duizenden zeer dunne glasdraadjes. Deze glas-zijde, zooals de fabrikant het noemt, wordt in den handel gebracht als beschermingsmiddel tegen vocht, kou en hitte.

Een lichtende felicitatie voor prins George van Engeland en zijn verloofde prinses Marina op een groot vuurwerk te Londen, dat eindigde met dit grootte tableau, waaronder de woorden: de beste wenschen voor u beiden.

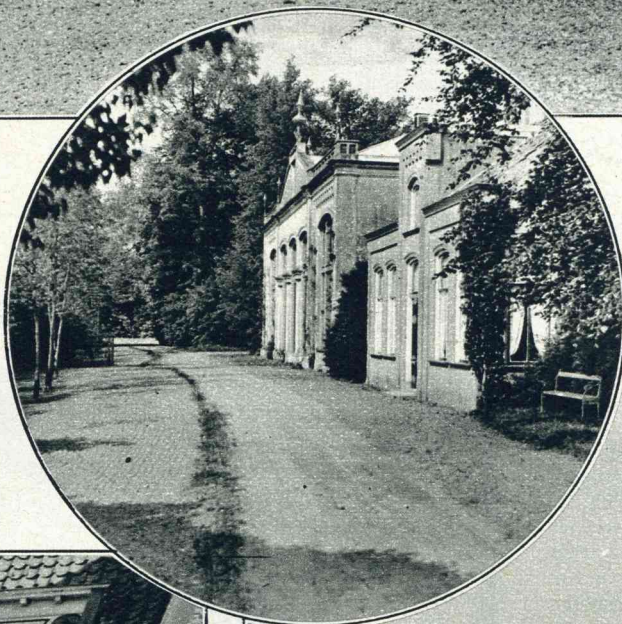

Onder Zeeuwsche Luchten

De schepen rijen zich langs den wal in de haven van Vlissingen.

Het wijde Zeeuwsche waterland aan de Eendracht onder Oud-Vossemeer.

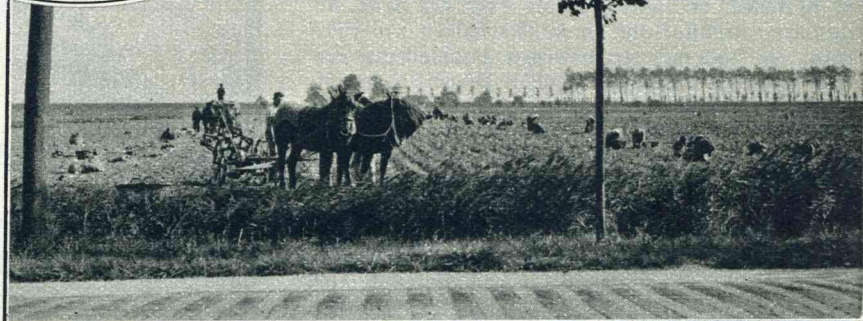
Herfststemming op den Zeeuwschen buiten: Huis ter Boede onder Koudekerke.

En over al de polders heerscht er nu in 't aardappelland de drukte van den rooitijd.

Tafereeltje voor de herberg in Hulst.

Een warme Septembermiddag in het weiland aan den voet der Cadzandsche duinen.

Historische brand

Als het erg lang droog geweest is
en het allerwege broeit;
Geen verfrisschend zomerwindje
over veld en wegen stoeit;
Als een vonkje spelend neerkomt
in een hooiklamp aan een straat;
't Rookt en vlamt ineens.... maar onze
brandweer is als steeds paraat:
Ijlt in ademloos gerën naar
burgemeesters woning heen.
Help! De sleutels! Maar: „miauw” zegt
poes in 't keukentje alleen;
Burgemeester is afwezig,
en hij nam (was 't per abuis?)
Mee op reis den zwaren sleutel
van het eenzaam spuitenhuis.
Dus geen slangen, dus geen water,
laat toch branden wat er brandt!
Er behoort geen brand te wezen
als het Hoofd niet is in 't land!
En de brandweer van 't naburig
dorpje stond er vroolijk bij:
Nee, we mogen ook niet helpen....
En zoo bleef het branden blij....
Tot de laatste kruimel ging het
in de felle vlammen op.
Huilen? Lachen? Wat zal 't wezen?
De verzeek'ring draagt den strop....

Een zilversmederij op de Ponte Vecchio, waarin alleen de elektrische lamp en de schrijfmachine aan onzen tijd herinneren.

DE BRUG DER

Er zijn van die bouwwerken, monumenten en instellingen, welke iedereen kent, welke iedereen op een foto herkent, zonder het ding zelf ooit gezien te hebben. Het Binnenhof in Den Haag, de kaasdragers van Alkmaar, het Vrijheidsbeeld in de New Yorker haven, de pyramiden van Egypte, en de lui die in de haven van Suez naar geldstukjes duiken — iedereen weet het en iedereen heeft er wel eens van gehoord.

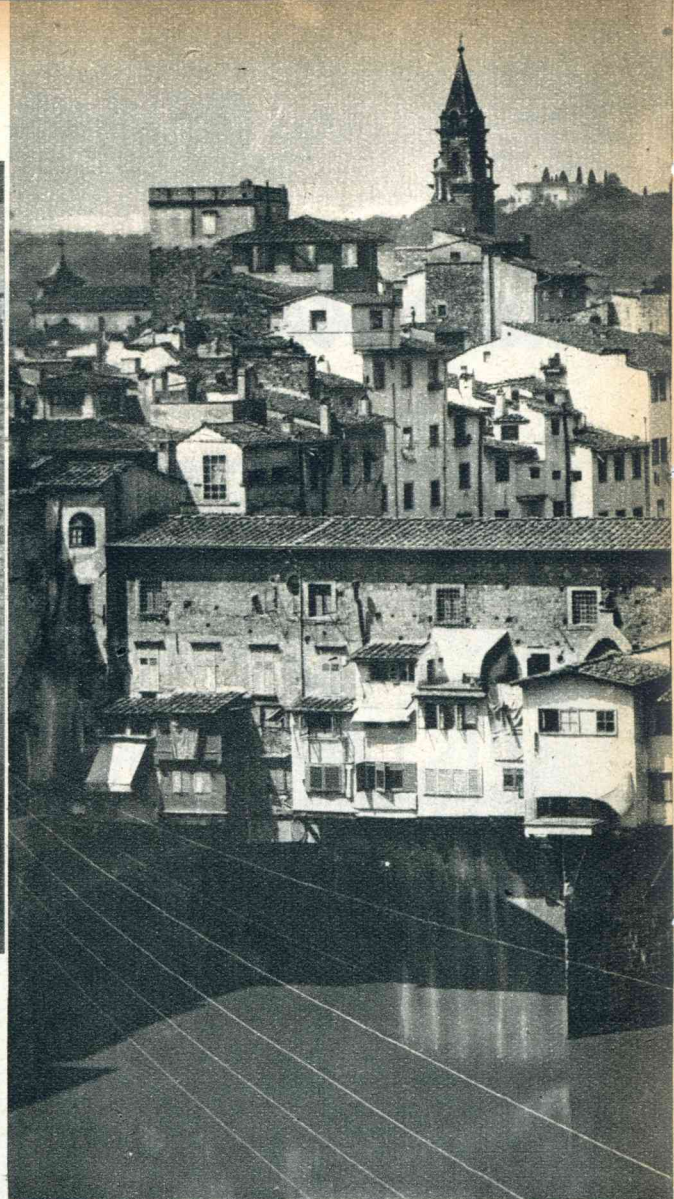
Daartoe behoort ook de brug der goudsmiden in Florence, de Ponte Vecchio over den Arno. In deze aan architectuur en kunstschaten zoo rijke stad, een stad met een bewogen geschiedenis, een stad die in de wereldgeschiedenis bekend is geworden door vele beroemde inwoners, in deze stad zijn het handwerk en het kunstambacht steeds in hooge eere geweest. Onder de kundige ambachtslieden namen de goud- en zilversmeden steeds een hooge plaats in; zij zijn bekend geworden door hun kunstwerken zelf, door het feit, dat hun ambacht als een eervolle traditie in enkele families van geslacht op geslacht is overgedragen, terwijl zij steeds hun werkplaatsen en ateliers hebben ingericht op de oudste brug over den Arno, de Ponte Vecchio.

Deze brug werd in de veertiende eeuw over de rivier gebouwd, die Florence in twee helften verdeelt. Zooals men bij meer bruggen uit dien tijd

Het „interieur” van de Ponte Vecchio met de vele etalages der edelsmeden. Zooals men ziet lijkt het meer op een straat dan op een brug.

Het „buitenaanzicht” der brug, die geheel volgebouwd is met huisjes en werkplaatsen.

GOUDSMEDEN

*De Ponte Vecchio,
de brug der edel-
smeden van Florence.*

Het edele handwerk

ziet, is het een geheel volgebouwde galerij, met winkels en ateliers, die soms als balconnetjes boven het water uitsteken. De goudsmeden hadden niet de slechtste plaats uitgekozen, want de Ponte Vecchio was de eenige brug in de stad, waar iedere Florentijner enkele keeren per dag passeerde, zoodat de brug de drukste straat was van Florence, zooals de Kalverstraat van Amsterdam, de Nijmeegsche Molenstraat of de Heerestraat in Groningen.

De Florentijnsche goudsmeden hebben zich de vindingen der moderne techniek ten nutte gemaakt, ofschoon zij vóór alles het handwerk in eere gehouden hebben; aldus heerscht in hun eerbiedwaardige ateliers nog de eeuwenoude sfeer, zooals ook de brug, hún brug, van uiterlijk en karakter niet is veranderd. De Ponte Vecchio van Florence is sinds eeuwen de zetel van edele kleinkunst; den Florentijnschen edelsmid kan men niet van de brug wegdenken, doch ook zou van den anderen kant de oude brug niet zoo'n typische beteekenis en bekendheid hebben verkregen, indien niet de gouden en zilverwerkers sinds eeuwen aan de geschiedenis der Ponte Vecchio gesmeed hadden.

*Een der beroemde winkels op
de beroemde Florentijnsche brug.*

De jaarlijksche estafette rond Middelburg, waarvoor als hoofdprijs de wisselbeker van „Ons Zeeland” was uit-geloofd, werd op Zaterdag 21 September onder veel belangstelling gehouden. De beker werd thans voor de derde maal achtereenvolgens door E.M.M. gewonnen en kwam daardoor definitief in haar bezit. Burgemeester Fernhout van Middelburg lost het startschot.

De Estafette rond Middelburg om den Ons Zeeland-Beker

De heer van der Feltz komt als no. 1 binnen . . .

. . . en wordt door burgemeester Fernhout gecompimenteerd.

De „Ons Zeeland”-beker wordt aan de ploeg van E.M.M. uitgereikt.

Burgemeester Bannink, zooals wij hem kieken in zijn woning.

EEN AFSCHIED

Het burgemeestersambt heeft de laatste jaren veel van zijn representatief karakter ingeboet. Een steeds grootter wordende administratieve rompslomp, uitbreiding van werkterrein en bevoegdheden: dit alles heeft schade gedaan aan het oorspronkelijk karakter van 't burgemeesterschap.

Er dreigt voor dit ambt het gevaar, dat het afzakt naar het domein der ambtenarij.

De burgemeester wordt steeds meer de man, die geen tijd meer heeft en niet meer te vinden is. . . . Hij wordt voor een zoo overladen werkprogram gezet, dat hij geen tijd meer heeft, zijn oor te geven aan allen, die bij hem komen om raad en steun.

Alleen de sterke persoonlijkheden, die veel arbeid kunnen verzetten, en die een sterke vitaliteit bezitten, zijn nog in staat, de veelomvattende werkzaamheden van het ambt te verrichten, en tegelijk een vader van de burgerij, in de oude, goede betekenis, te zijn.

Zoo iemand was burgemeester J. C. A. Bannink, die afscheid genomen heeft van zijn gemeente Zierikzee.

Burgemeester Bannink was een spontane persoonlijkheid, en als zoodanig zijn de zoo bedachtzame Zeeuwen wel eens van hem geschrokken. Maar daarnaast bestonden toch 'n sterke waardeering en bewondering voor de energie en het doorzettingsvermogen, die de spontaneiteit op den voet volgden.

Indien burgemeester Bannink zich eenmaal met hart en ziel aan een plan gegeven had, rustte hij niet, voor 't werkelijkheid was geworden. Dan kon het wel eens hard tegen hard gaan, dan kon de vuist wel eens op tafel komen, maar aan de basis der verhouding tusschen functionaris en bevolking deed dit toch nooit schade.

Wij voor ons hebben van burgemeester Bannink altijd de prettigste medewerking ondervonden. Hij onderschatte het belang van de pers geenszins, en was altijd bereid, belangen van zijn gemeente naar voren te brengen. Dan kon hij spreken met een enthousiasme, dat zelfs de buitenstaander wist te electrificeeren. En aan deze persoonlijke overtuigingskracht dankt Zierikzee dan ook de uitvoering van verschillende werken, welke ondanks de tijdsomstandigheden tot stand kwamen.

Burgemeester Bannink was een optimist in den goeden zin van het woord.

Zonder de aanwezigheid van de crisis te ontkennen of te onderschatten, geloofde hij onvoorwaardelijk in een goede toekomst van zijn gemeente, een geloof, dat zijn stuwkracht voldoende verklaart.

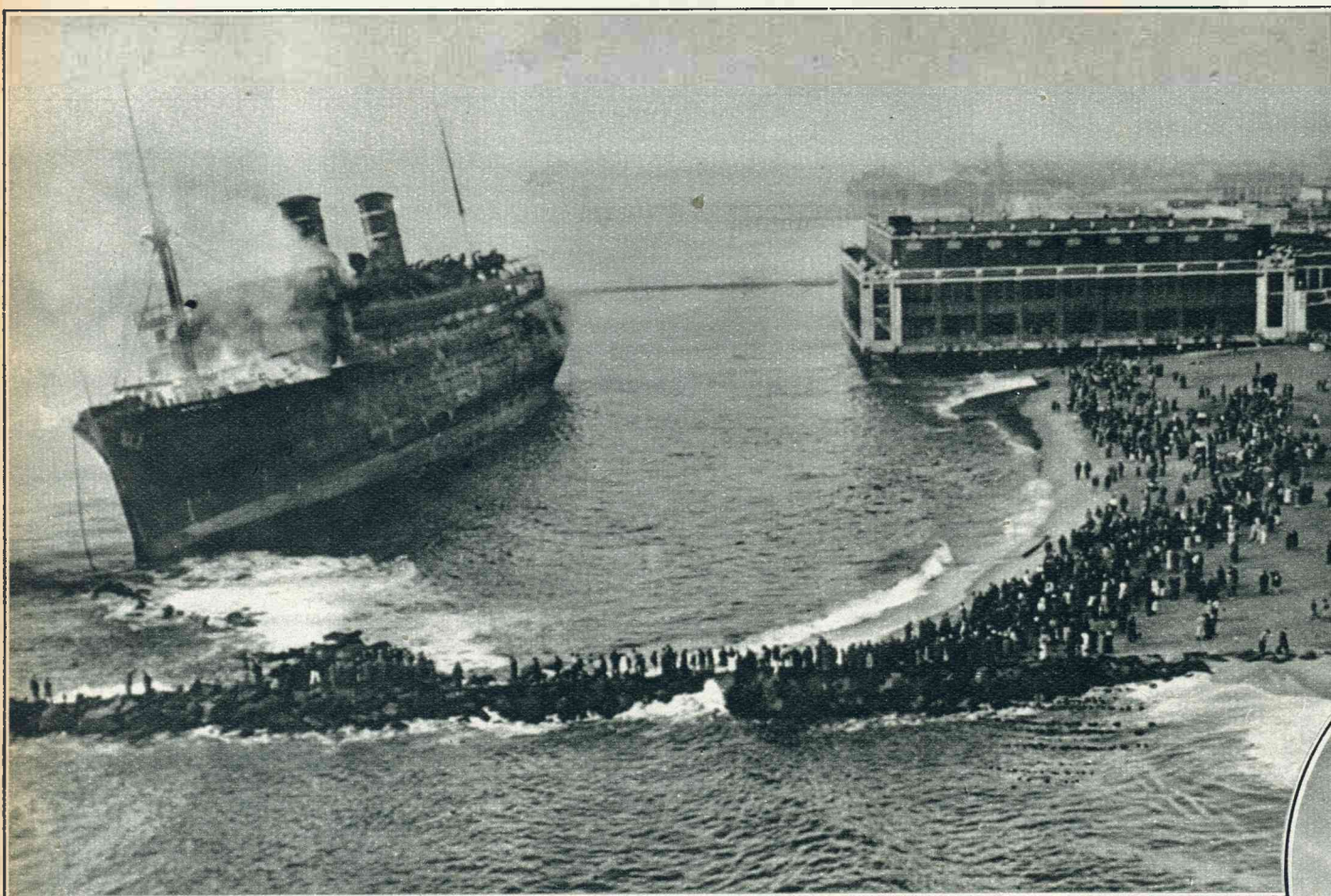
Wij mogen het dan ook betreuren, dat dit ontijdig heengaan als gevolg van de tijdsomstandigheden moest plaatsvinden.

Zoo denkt geheel Zierikzee daar wel met ons over, en uit het afscheid is wel gebleken, hoe deze burgervader in betrekkelijk korten tijd zich een vaste plaats wist te veroveren in de harten zijner gemeentenaren.

Een plaats die hij zal behouden, ondanks het vertrek naar elders.

v. Br.

Stuurloos en reddeloos dreef de Morro Castle naar land, waar het verwoeste schip bij de kust aan den grond liep. Een brand, die met angstige snelheid om zich heen greep, brak uit op het Amerikaansche luxe-schip, dat terugkeerde van een plezier-kruistocht. Zooals men uit de berichten heeft geleerd, zijn tientallen opvarenden bij deze ramp omgekomen, ook doordat in de verwarde paniek de reddingsbooten niet volledig bemand konden worden neergelaten.

Een der reddingsbooten van het ongelukkige schip; zooals men ziet, zijn niet alle plaatsen in de sloep bezet.

De ondergang van de Morro Castle

Een geredde passagier aan boord van een der schepen, die op het S.O.S.-signaal naar de plek van de ramp waren gevaren.

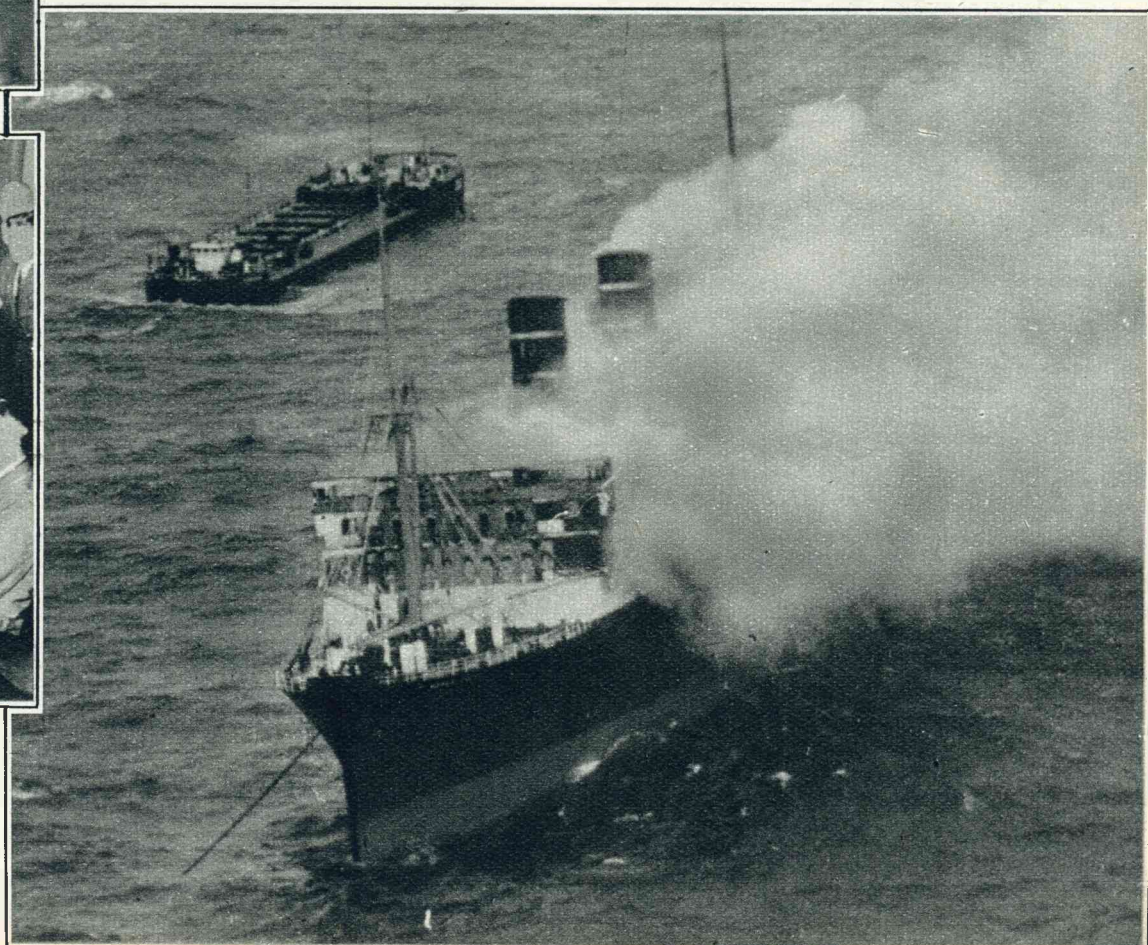
Acht uur lang dreef een echtpaar, dat nog reddingsgordels had weten te bemachtigen, op zee rond, totdat het volkomen uitgeput door 'n schip van de kustwacht werd gered.

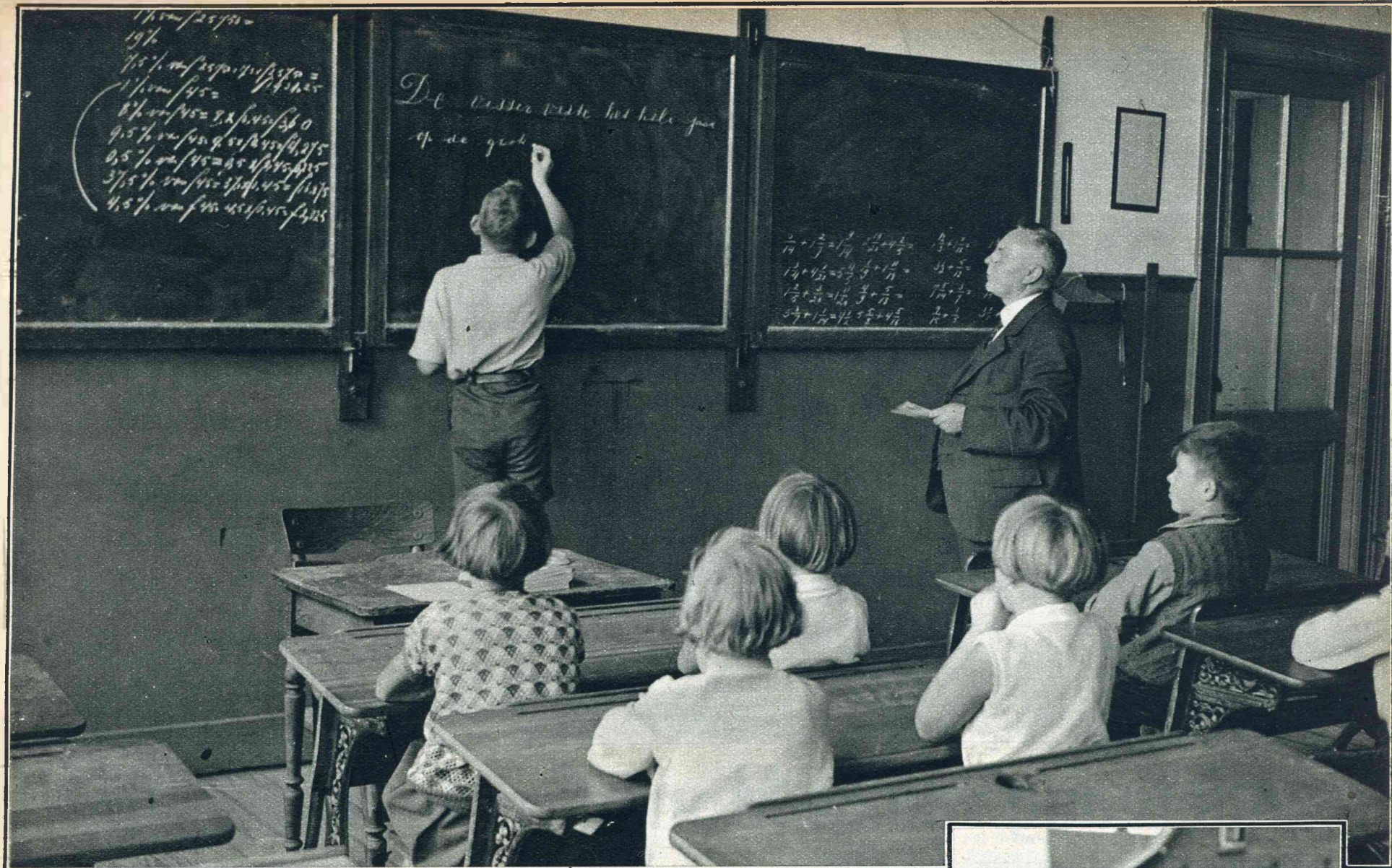
Een luchtfoto van de vreeselijke ramp; links ziet men 'n tankschip, dat ter redding was gekomen.

Onmiddellijk na de ramp werd een onderzoek naar de oorzaak ingesteld; als eerste werd verhoord de eerste officier Warme (in 't wit, links), die het commando over het schip op zich had genomen, nadat de kapitein aan een hartverlamming was overleden.

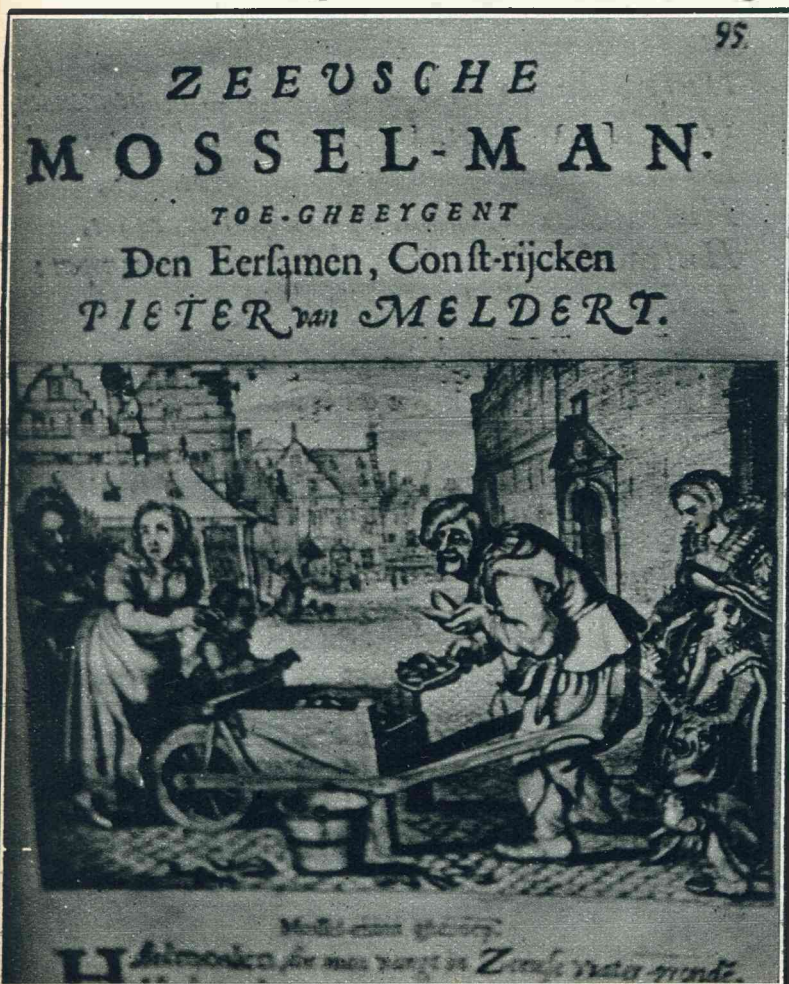
De nieuwe spelling in de Zeeuwsche scholen.

HOE ZAL ZEELAND SPELLEN

hoe spelde Vader Cats,
hoe spelt Pier van 't Hof?????

De les van school wordt thuis voortgezet.

Hoe Zeeland spelt.

De spelling uit den tijd van Vader Cats: „Zeeusche Mosselman”.

De Zeeuwen zijn op velerlei gebied conservatief. De historische ontwikkeling van ons gewest heeft dit met zich meegebracht, en zoo komt het, dat onze gewestgenooten in vele zaken een afwachtende houding aannemen, dikwijls ook, wanneer het een nieuwigheid betreft, een afwijzende.

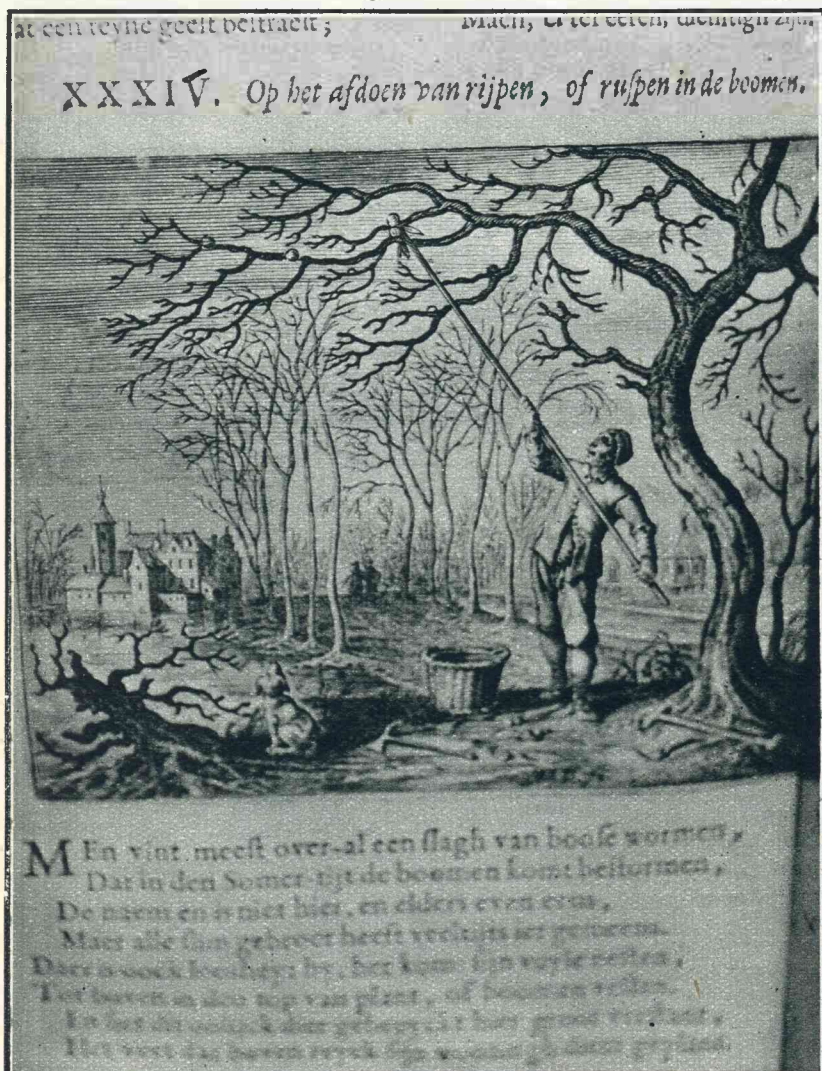
En we denken dan ook, dat velen met angst en vreeze de invoering van de nieuwe spelling hebben tegemoetgezien.

Vooropgesteld zij, dat het inderdaad voor ouderen een heele stap zal zijn, zich tot een nieuwe spelling te bekeeren.

Niet, omdat dit praktische moeilijkheden met zich zou brengen, want de nieuwe spelling is in enkele regels vastgelegd, die, wanneer men ze kent, heel wat gemak met zich zullen brengen.

Maar het is meer, dat men moeilijk went aan het

Uit de „Hofgedachten” van J. Cats: „Op het afdoen van rijpen of ruspen in de boomen”.

nieuwe schriftbeeld, daar men met het oude zoo zeer vertrouwd is geraakt. Wij voor ons achten de invoering van de nieuwe spelling 'n waar nationaal belang. Wij erkennen de moeilijkheid van een overgangperiode voor velen, maar wij achten deze niet op te wegen tegen de uniformiteit, welke door de nieuwe spelling te bereiken zal zijn.

We willen het hier alleen even

PROCLAMATIE.

ZYNE EXCELLENTIE LORD CHATHAM, Commanderende de Troupen van Zyne Groot Brittanische Majesteit, geïnformeert zynde, dat zich veele Personen permitteeren van het eene Eiland naar het ander te reizen, zonder voorzien te zyn van de nodige Paspoorten, gelast, dat niemand zich onderstaar, omme zich van het Eiland in hetwelk hy woonachtig is, naar elders te begeeven, zonder alvorens van den Magistraat een Paspoort te hebben geobtaineert; dewelke van den Generaal of Commandeerende Officier moet worden gecontrafeigneert; op poene van aangehouden te worden.

Gelast also alle Veerlieden of Schippers, zich niet te veroorloven, iemand zonder Pas als hier boven vermeld overtevoeren, en hier aan overtredende, zoo zal de Veerman of Beurtman niet alleen zyn Schip verbeurt verklaard worden, maar zelf na omstandigheden, volgens de Militaire Wetten gestraft worden.

Middelburg,
den 21. Augustus 1809.

Zegs het voort.

Een proeve van spelling uit het begin der 19e eeuw.

De veranderingen komen duidelijk uit.

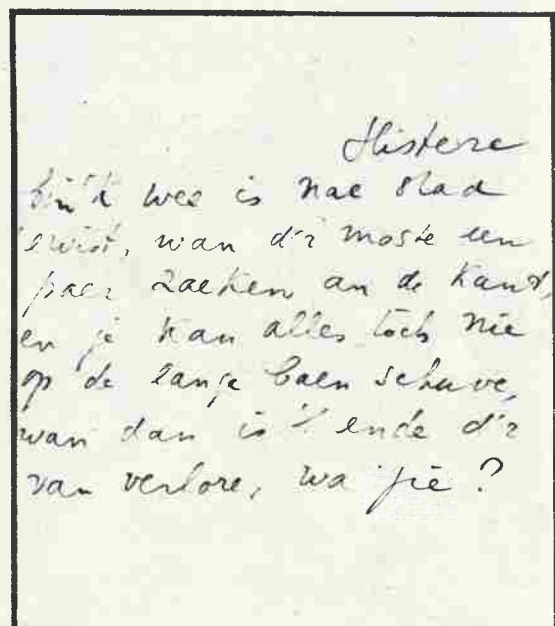
hebben over een belangrijk argument van de tegenstanders der nieuwe spelling. Dezen voeren veelal aan, dat de spelling historisch is gegroeid, dat ze als zoodanig een nationaal bezit is geworden, en dat er geen reden bestaat, geweldig veranderingen aan te brengen. Dit nu is onjuist.

Eenheid van spelling heeft er in onze taal nooit bestaan, en alle pogingen in vroeger tijden, om deze te bereiken, hebben tot op heden gefaald.

Vergelijk maar eens de spelling van Jacob Cats met die van Betje Wolff!

Het Zeeuwsch van de 17e eeuw was Hollandsch georiënteerd. Dat wil zeggen: veelal richtte men zich naar de spelling der meest invloedrijke schrijvers. Als men echter een bij uitstek Zeeuwsch boek opslaat, de bekende Zeeuwsche Nachtegaal, dan ziet men dadelijk, dat van eenheid van spelling geen sprake is.

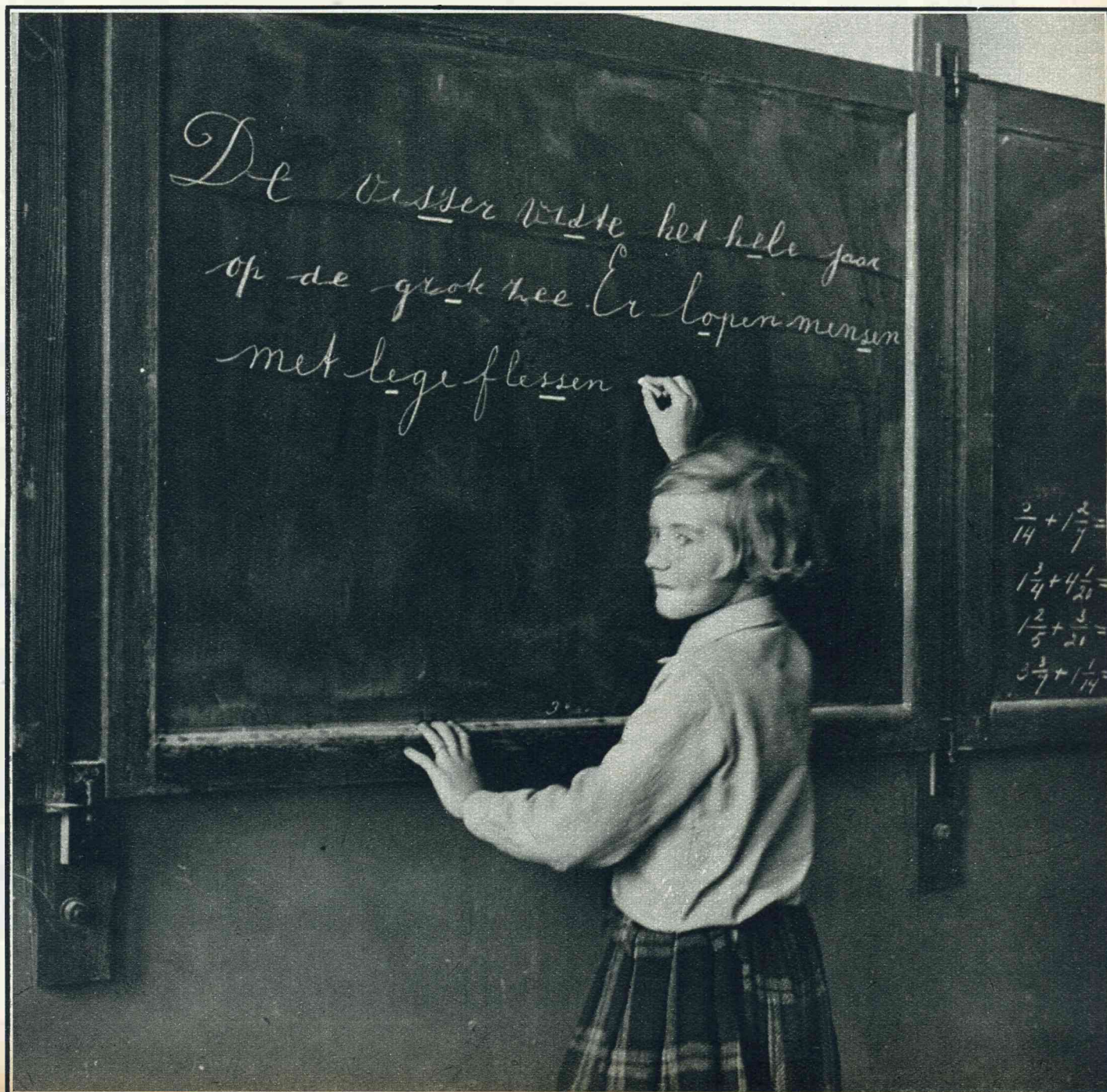
Door de verbetering van het onderwijs is er in onze dagen veel verbeterd. Maar er blijven onoverkomelijke moeilijkheden om tot eenheid te

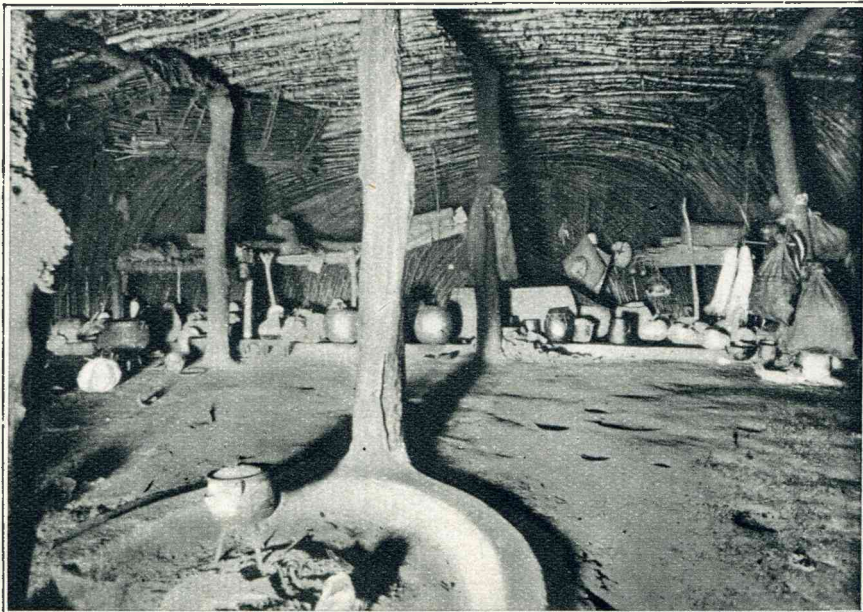
Uit de brieven van Pier van 't Hof.

komen, tenzij men breekt met vooroordeelen en op eenige punten een vereenvoudiging aanvaardt.

Wilde men de zaak zoo ver drijven, dat men ging schrijven in de „taele” van Pier van 't Hof, dan zouden daartegen overwegende bezwaren bestaan! Maar de enkele veranderingen, welke spoedig verbeteringen zullen blijken te zijn, zullen het spellen heel wat gemakkelijker weten te maken. Laten we dus niet mopperen en critiek uitoefenen, welke toch onvruchtbaar zal blijken, maar dit nieuwe met goeden moed aanvaarden. De toekomst zal het nut ervan leeren!

Het interieur van een Zoeloe-hut.

Her hutje in Afrika.

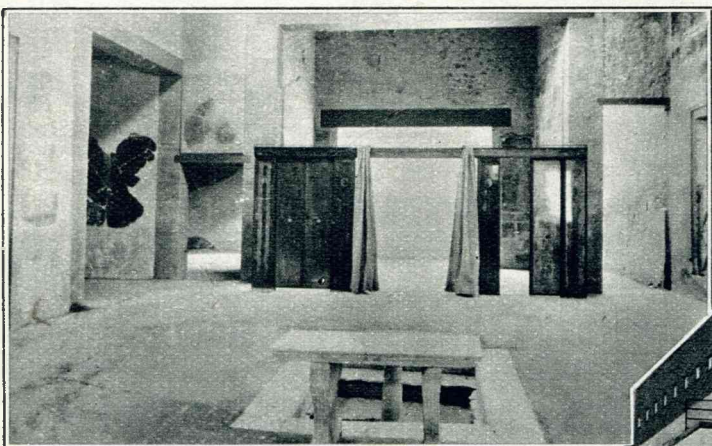

Een keuken-kamer in een Italiaansch dorp, waarin men moeilijk meer dan het noodzakelijk huisraad vindt.

gebouwd, die met de grootste schatten en het meest verfijnde comfort werden ingericht, veel rijker en weelderiger dan men tegenwoordig in de steden gewend is. En op de foto ziet men, dat er overeenkomst is tusschen de bouwsels der Romeinen (recht-toe, recht-aan, zooals dat heet), en de moderne huizen van de twintigste eeuw, welke men woon-machines zou kunnen noemen, zonder onnoodige bochten en krullen, een inrichting waarvoor precies berekend en uitgedacht is, om er zoo „nuttig” mogelijk te wonen.

Dorpswoningen op Sardinië.

VAN HUTJE TOT WOON-MACHINE

Het voorhof van een gereconstrueerd Romeinsch huis in Herculaneum.

Moderne huizenbouw in Berlijn.

De ontwikkeling van 't huis vormt geen geschiedenis, die steeds omhoog is gegaan. Een flink aantal eeuwen geleden woonde men in grotten, maar ook nu nog huizen menschen in armzalige hutjes of in een ruimte van ijsblokken en sneeuw; drie à vier eeuwen geleden werden huizen en buitenverblijven

De nieuwe weg
tot betere
haarverzorging

Wascht Uw haar
met "Blauw-Goud",
het nieuwe "4711"
Haarwaschmiddel.

Maakt het haar
levens-
krachtig
en geeft het
een
natuurlijke
glans.

Pakje 25 cts.
(voor 2 wasschingen)

Blauw-Goud
Het nieuwe "4711" Haarwaschmiddel

"4711" Eau de Cologne-Zeep * Malt-Creme

BOSCH

De nieuwe BOSCH lamp, type WGA, waarvan de
dynamo 20% meer lichtcapaciteit heeft en voorzien
is van het nieuwe BOSCH patentlager, dat geen
nasmering meer behoeft.

De schijnwerper heeft een specialen reflector, die
door zijn bijzonderen vorm niet verblindt.

Het geheel is een juweeltje van techniek.

Schaft U dus een nieuwe BOSCH lamp aan en U
is in alle opzichten: *Kijk af!*

Let op het merk „Rotodyn.” Prijs: **f 6.75.**

Verkrijgbaar bij den bona fide Rijwielhandel.

N.V. WILLEM VAN RIJN

KEIZERSGRACHT 171 - AMSTERDAM - TELEFOON 31308 - (4 LIJNEN)

I E T S O N D E F I N I E E R B A A R S

DAT IS... CHARMET

Het zijn niet alleen regelmatige trekken,
lange opgekrulde wimpers, het is niet
alleen vol glanzend haar, of 't feit, dat
U kuiltjes in Uw wangen hebt. Het is
dat alles samen en toch ook weer niet. Het is
iets ondefinieerbaars . . . Het is ten deele aan-
geboren, maar veel kunt U er zelf ook aan
doen. U kunt 'n huid hebben zacht als satijn,
matfluweelig als 'n perzik.
Met Pond's methode bereikt U dat ondefinieer-
bare: CHARME . . .

POND'S

COLD CREAM
TISSUE
SKIN FRESHENER
VANISHING CREAM

MONSTERS van Cold- en Vanishing Cream
ontvangt U na inzending van 10 cent porto aan
POND'S EXTRACT Co., Afd. 169. AMSTERDAM

NAAM:
ADRES:

144

Geabonneerd zijn op dit
blad is recht hebben op een

GRATIS VERZEKERING
TEGEN ONGEVALLEN

Verzekerd zijn tegen ongevallen is een
WAARBORG VOOR DE TOEKOMST

OPEN BEENEN
een succesvolle behandeling

Waarom zoudt U nog langer sukkelen met beenwindsels en vette zalven,
terwijl duizenden lijders aan Open Beenen, Ekzeem en andere huid-
aandoeningen het D.D.D.-Recept van Dr. D. Dennis met succes hebben
aangewend? Reeds de eerste druppels geven dadelijk verlichting, terwijl
ook Dauwworm, Zweren, Puistjes, de gevolgen van Zonnebrand en
Insectenbeten, spoedig wijken voor de geneeskrachtige werking van dit
heilzaam middel. Koopt nog heden een flacon D.D.D. bij Uw Apotheeker
of Drogist. Proefflacon 75 cent. Groote flacon f. 2.50. A 26

**D.D.D. GENEESMIDDEL TEGEN
HUIDAANDOENINGEN**

VREUGD

IN 'T LEVEN

DOOR BERTA RUCK

Den dag vóór haar onderhoud met meneer Waring had Faye, in een smerigen uitdragerswinkel, tien shillings gekregen voor haar leeren handtasch, die meer bij de dochter van meneer Molliott paste dan bij de kantoorbediende juffrouw Faye; maar zij had geweten, hoe belangrijk bagage is, en dus had zij die tien shilling aanstonds weer gebruikt om een beschadigden tweedehands-koffer te koopen, en een hoedendoos. Beide voorwerpen vormden een schrille tegenstelling met de weelderige bagage, die nu uitgeladen was en opgeborgen in een kamer van den huize Kastanjepark. Haar vader had juffrouw Hobson verteld, dat de thuiskomst van juffrouw Molliott voor onbepaalde tijd was uitgesteld, en dat de bagage, die zij vooruitgestuurd had, niet uitgepakt mocht worden. Zoo bleven de dansjaponnen, het jachtcostuum, de dure wandel- en sportpakjes verborgen in den grooten kleerkoffer, die bijna een heelen wand van Faye's onbewoonde zitkamer in beslag nam. In de zomerdagen, die gingen komen, zou Faye nog denken aan die gewaden! Nu had zij slechts de „reclame-artikelen uit een warenhuis”, zooals Winchie ze noemde, in een wrakke, krakerige kast op Huisduin.

Den volgenden avond belde zij het flat van haar vader op, om hem haar telefoonnummer te geven, en op zijn vragen te antwoorden, dat zij 't uitstekend maakte, dat de menschen op de bank heel aardig voor haar waren (allen, in den geest maakte Faye een uitzondering voor den Stroopsmeerder Sellars en de krabberige kat juffrouw Bligh), en dat zij het absoluut zeker vol zou houden.

„Ik vind 't heerlijk om te werken, hoor!” riep Faye triomfantelijk, weinig vermoedend, hoe ieder woord werd voortgedragen naar de plek, waar juffrouw Thompson, haar hospita, stond te dralen met een blad in haar handen. „Natuurlijk eet ik behoorlijk! Waar ik mijn avonden laat? Ik heb gehoord, dat er een Sport-club is voor ons zwoegers in deze stad. Maar vanavond ga ik vroeg naar bed.” Hier verwijderde juffrouw Thompson zich onhoorbaar. Zij had genoeg gehoord, om te raden, dat juffrouw Faye vanavond niet uitging, omdat meneer Norton niet komen kon; die had vanavond bestuursvergadering van de club.

Faye wenschte haar vader opgewekt goedennacht, moe, maar niet neerslachtig — integendeel! Zij wist nu, hoe andere avonden genoeglijk gevuld zouden worden. Er waren zelfs plannen gemaakt voor uitstapjes naar buiten, naar het mooie land rondom, had Frank gezegd....

TWAALFDE HOOFDSTUK

De leden van Faye's gevolg vroegen, de een na den ander, naarmate de dagen vorderden: „Wat is er toch met Faye Molliott gebeurd?”

En: „Is Faye heelemaal niet meer in de stad geweest? Heelemaal niet meer, sinds ze hier vandaan is gegaan naar dat buitentje van haar?”

„Heeft geen mensch haar gezien?”

En: „Heeft niemand meer iets gehoord van dat trouweloze schepseltje?”

Het scheen, dat geen van hen allen iets gezien of gehoord had. Behalve de arme Esmé Hunt. Maar Esmé Hunt vertelde het aan niemand. De lange, smeekende brief, dien hij Faye had geschreven den avond na haar vertrek, was beantwoord met zoo'n echt hartelijk briefje, waarvan de gestrengte zusterlijkheid zoo groot is, dat het laatste restje hoop op iets meer er door wordt uitgeroeid, zelfs in het hart, dat het meeste op zichzelf vertrouwt. Het was geschreven op het postpapier van Faye's Londensche club en het postmerk was van Londen. Esmé kon natuurlijk niet weten, dat Faye altijd een hoeveelheid van dat postpapier bij zich had, en zij haar briefje aan een spoorweg-conducteur had meegegeven.

Achtenveertig uren broedde Esmé er over, wanhopig in elkaar gedoken. Toen hief hij het hoofd op, waardoor hij zooveel geleek op zijn Franschen voorvader, den jongensachtigen markies, die tijdens de revolutie geguillo-

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Faye Molliott, dochter van een bankier, vertrekt naar haar landhuis in een provinciestad, dat haar vader 'r geschonken heeft. Ze wil in een betrekking gaan, iets „doen”, en vertrekt zonder adres op te geven aan haar rijke vrienden Phil Goldberg, Esmé Hunt, sir Herrick, enz. Na aankomst in het stadje ontmoet zij een jongeman, die beweert in haar huis te wonen; zij vraagt hem, of hij misschien een betrekking voor haar weet. Hij ontvangt haar in 't Kastanjepark — haar eigen huis — waar hij tijdelijk met den zoon van de huisbewaarder, Hobson, woont. Zij stelt zich voor als juffrouw Faye; als zij haar vader ziet naderen, vlucht zij weg. Later spreekt zij met hem en krijgt een baantje aan de bank op de buitenlandsche afdeling, waar Sellars hoofd van is, terwijl de jongeman, dien zij reeds ontmoet heeft, Frank Norton, haar onmiddellijke chef is. Haar collega's zijn juffrouw Bligh, een katje; Winchie, 'n slonsje, en Johns, 'n sportief meisje. Zij huurt 'n kamer in Huisduin.

teineerd was. Hij rechte zijn magere schouders, vroeg verlof **No. 7** en trok naar huis, naar het platteland.

Hij kon niet aankomen op het dierbare oude oord, of zijn zachtzinnige moeder en zusters bemerkten, dat hij door een ramp getroffen was. Zijn familie sprak nergens over, behalve over vischweer, en bracht zijn hengelgerei te voorschijn, met een mandje fijne sandwiches en zijn liefste wijntje. Nu moesten er lange, eenzame dagen volgen in en bij een stillen moerasstroom. Hierop, en in de blozende dochter van een der bureu, stelde de familie haar hoop op zijn genezing. De arme Esmé, gekweld door herinneringen en verbeeldingen, voelde, dat hij nooit over het verlies van zijn laatste hoop op Faye zou heen-komen, maar dat hij het ten minste in gepast stilzwijgen kon dragen.

Minder gelaten betoonde zich een andere bewonderaar van Faye. Phil Goldberg vroeg, tien dagen na Faye's verdwijning, een intercommunaal gesprek met huize Kastanjepark aan, en kreeg een stem aan de telefoon, die hij voor de stem van den butler hield.

Levendig vroeg Phil, of hij juffrouw Molliott mocht spreken. Het verbluffende antwoord volgde, dat juffrouw Molliott niet thuis was, dat zij nog niet terug was van de reis, en dat nog niet bekend was, wanneer zij verwacht kon worden.

„Praat nu geen onzin, man,” zei Phil nog levendiger. Alle ondergeschikten sprak hij aan met den titel „man”. „Als juffrouw Molliott opdracht heeft gegeven, om dat te zeggen, laat haar dan maar even weten, dat meneer Philip Goldberg aan de telefoon is. Ik ben een van haar beste vrienden, en ik weet toevallig, dat juffrouw Molliott den vijftienden haar buiten betrokken heeft.”

„O ja?” zei de stem, die nu verre van butlerachtig klonk. „Dan bent u verkeerd ingelicht. De thuiskomst van de juffrouw is voor onbepaalde tijd uitgesteld.”

„Is wat?” Daar heb je weer zoo'n grapje van haar, dacht Phil. „Met wien spreek ik eigenlijk?”

Hobson, die voor zijn moeder naar de telefoon was gegaan, had de verbinding al verbroken.

Nu zat er nog maar één ding voor hem op, dacht Phil; er in persoon heen gaan om te zien, wat Faye zich wel verbeelde, dat ze doen kon. Haar met een bezoek verrassen.

Ten einde een verrassing te doen slagen, moet de verrasser zorgen, dat hij zelf niet verrast wordt, bedacht Phil. Hij moest voorzichtig en zeker te werk gaan.

De nieuwe auto was te nieuw, om tot spoed te worden aangezet. Hij zou dus, voor dien rit van twee-en-een-half uur, de nieuwe lage Humber van zijn broer te leen vragen, die glinsterde als 'n spiegel en zoo zacht liep als room. Hij zou niet alleen gaan. O nee, hij nam 'n paar menschen mee, om door hen indruk op Faye te maken en door Faye op hen. Zijn neef Monty Goldberg was daar heel geschikt voor. Monty was bij Phil's vader in de zaak en leek een beetje op Phil, maar hij was een heel stuk minder kranig, en hij kon indrukwekkend, een tikje jaloersch ophakken over Phil's talenten en geluk. Dat kon helpen. Phil wou ook één van zijn nieuwe, deftiger kennissen uitnoodigen, een dame, die stukjes voor een krant schreef, en waar Phil graag mee omging, omdat zij een titel had. Wel vermoedde hij ook, dat zij een begeerig oog op hem en zijn geld had, maar dit telde hij minder. In ieder geval zou hij 't heerlijk vinden om vroolijk te kunnen zeggen: „Faye, mag ik je voorstellen? Mijn vriendin lady Mary Parke.” Als vierde wou hij een nichtje meenemen, dat heel erg op hem gesteld was. Rose Goldberg, die graag bij de film wou komen, was een knap, geestig meisje, dat zich chic kleedde. Het kon absoluut geen kwaad, Faye te laten zien, dat hij nog meer knappe gezichtjes naast zich kon krijgen dan het hare.

Het weerbericht voorspelde „bestendig mooi” voor Zaterdag; vroeg en vrolijk ging Phil zijn gasten ophalen. Hij had een uitspanning ontdekt, waar de bediening uitstekend was; daar zou hij zijn gezelschap onderweg laten lunchen, uitstekend en uitvoerig. Zij zouden het kalm-aan doen, om Faye ongeveer tegen theetijd te overvallen; allemaal in een stralende stemming, zeer ingenomen met zichzelf en met Phil. Wees er maar zeker van, dat hij het geval volkomen meester was; geen kleinigheid zag hij over 't hoofd!

Zijn toilet voor die reis verzorgde hij met een nauwlettendheid, alsof hij het eerste bruidsmisje was bij een deftig huwelijk.

En dan nog iets. Als tegenwicht tegen de misschien al te verpletterende uitwerking, die het op Faye zou hebben, dat hij concurreerende schoonen meebracht, zou Phil haar een doos bonbons van drie pond aanbieden, de bonbons, die zij het liefste had; en een reuzengroote flesch van dat parfum, dat zij, zooals hij zich herinnerde, het liefste gebruikte. Zij zou eens zien! Kon zij eens nagaan, welke mate van edelmoedigheid en tact hij zichzelf voorschreef. Geen vrouw op de wereld, die niet onder den indruk raakte van die opeengestapelde effecten, voorbeelden van 't leventje, dat zij hebben zou, als zij getrouwd was met zoo'n man als hij.

„Had je dat kennisje van je geen telegram moeten sturen, om haar te waarschuwen, dat er zoo'n optocht kwam?” vroeg de schrijfster, die naast Phil voorin zat, toen zij de lange laan inreden (honderdvijftig meter van het groene deurtje in den tuinmuur, tusschen de bloeiende kastanjes).

„Een telegram? Wees maar niet bang. Faye is heusch wel thuis. Dat zijn de menschen altijd buiten, waar zouden ze heen moeten? Ha ha! Trouwens, als 't huis haar bevalt, heeft ze haar handen veel te vol met rondkijken en beredderen. Ik ken haar precies! We hebben de heele inrichting van 't huis samen op papier ontworpen. Daar ben ik haar voornaamste raadgever in geweest — wat ook wel mag als naaste vriend,” verklaarde Phil luchtig. „En al zou ze uit zijn, dan zullen we 't ons best gezellig maken, tot ze terugkomt.”

Hier had hij echter geen rekening gehouden met de huishoudster, thans huisbewaarder van huize Kastanjepark.

Dat kleine, drukke, donkere vrouwtje in een wijde witte jas (Hobson's moeder, de fabrikante van huisbakken koekjes en limonade), dat open kwam doen, toen Phil gebeld had, en zich vertoonde met een paar witte bull-terriers achter zich, gaf hem dezelfde boodschap als de stem door de telefoon.

Zij hadden juffrouw Molliott hier wel verwacht, maar op 't laatste moment scheen zij anders beslist te hebben, en was haar komst voor onbepaalde tijd uitgesteld.

„Maar, beste vrouw, dat kan niet!” sprak Phil Goldberg haar luide tegen. „Den vijftienden heb ik juffrouw Molliott zelf naar den trein gebracht, en ik heb haar zien vertrekken, met een heele massa bagage. Zij moet hier al lang zijn.”

„De bagage is er,” verbeterde de huishoudster en met oogen, waarin geen welkom lag, keek zij naar het onverwachte bezoek. Juffrouw Hobson had haar eigen meeningen en vooroordeelen; zij hield er niet van „beste vrouw” genoemd te worden door dat verwaande heer met een stem, net zoo schreeuwend als de ruiten van zijn pak; zij vermoedde, dat hij dezelfde was, die uit Londen had opgebeld en tegen haar zoon „man” had gezegd. De bemoeial, dien hij bij zich had, en de twee opgedirkte dametjes bevielen haar al evenmin.

„Ja,” ging zij voort, „de bagage is aangekomen, en die hebben we naar boven gebracht. Meneer Molliott zei, dat we alles stil moesten laten staan, tot juffrouw Molliott thuiskwam.”

Phil Goldberg stond maar een seconde versteld na dien eersten stoot. Hij keek het kringetje zijner vrienden rond alsof hij zeggen wou: „Wacht maar, ik knap dat zaakje wel op!” en vroeg vriendelijk:

„En wanneer wordt juffrouw Molliott dan nu terugverwacht?”

„Dat zou ik heusch niet kunnen zeggen,” antwoordde juffrouw Hobson. (Als dat staaltjes waren van den vriendenkring van de juffrouw — als er zoo heele troepen op visite kwamen later — nou, dan kon 't juffrouw Hobson niets schelen, hoelang de juffrouw wegbleef.)

„En waar zou ze dan al dien tijd moeten zijn?”

„Dat zou ik u heusch niet kunnen zeggen,” zei juffrouw Hobson nog eens.

„Zoo. U hebt zeker orders om niets te weten. Een grapje van Faye; 't kind denkt, dat ze geestig is,” verklaarde Phil tegenover de anderen, zijn ergeris wegslikkend. „We zullen 't zaakje wel eens uitzoeken.” Hij zou 't Faye wel inpeperen, dat ze hem voor kwa-jongen liet staan tegenover zijn gezelschap, dacht hij.

„Griezelig,” stond Rose Goldberg te giechelen. „Vind je niet, Mary?”

De adellijke journaliste had tegen de honden staan fluisteren; zij hield daar nu mee op en deed haar oogen wijd open op een ietwat verbaasde manier, die een onrustig gevoel gaf. „En we dachten nogal, dat die verrukkelijke Faye Phil gesmeekt had, om zoo gauw mogelijk over te komen en haar den nieuwen wagen te laten probeeren.”

„Phil heeft zoo over zijn verovering opgesneden, dat we al weken snakken, om haar te zien,” babbelde de onnoozele Monty, „en nu we voor de deur staan, kruipt ze weg.”

Met een stem van meerderheid kwam Phil:

„'t Is natuurlijk doodeenvoudig. Faye zet een aardigheidje voor haar inwijdingsfuif op touw. Die zal nu wel gauw komen. Let maar op.”

Hij keek met zijn mooie groote oogen langs de huishoudster heen, verschend de nog kale hall in, alsof hij verwachtte, ieder oogenblik één dier deuren open te zien springen om Faye door te laten, die haar onverwachte visite kwam begroeten en verwelkomen.

„In ieder geval wil ik wedden om al wat je wilt, dat juffrouw Faye op 't oogenblik nog geen tien minuten hier van 't huis vandaan zit.”

Die weddenschap zou hij gewonnen hebben. Faye, wier ooren werkelijk wel hadden mogen tintelen, had een Zaterdagmiddag-wandeling ondernomen met de twee meisjes van de bank, waar zij nu bevriend mee was. Winchie zag er, als gewoonlijk, uit als een ongeneeslijk slonsje; juffrouw Johns was frisch en pittig. Zij waren in een cirkel om de villa-wijk heen geloopt en keerden terug langs een smal weggetje, aan één kant begrensd door een langen steenen muur. De meisjes liepen langs den achterkant van Faye's eigen terrein. Vlak achter dien muur stonden kastanjes, vol dikke witte kaarsjes. En op de plek, waar de meisjes nu waren, werd de hooge muur gesteund door een schuin aflopenden beer, die geschuurd was door de lompe schoenteenen van alle kleine jongens in de buurt. Op dat moment zaten er een stuk of zes van die jongelui als musschen boven op den muur. Faye glimlachte, toen zij dat rijtje smalle ruggen in jumpers zag en die warrige kleine-jongenshoofden, genietend, waar zij als kwajongen van tien zooveel uren had zitten genieten.

„Ze zullen wel gauw een rijtje pennen op dien achtermuur maken, net als aan den voorkant,” zei Winchie. „'t Verbaast me al, dat ze er nog niet aan gedacht hebben. 't Hoort aan den dochter van den baas, Faye. Een eigen huis met een heel park van juffrouw Molliott.”

„O ja?” zei Faye, en met een onschuldig gezicht keek zij nog eens naar haar eigen muur, haar eigen kastanjes.

„Zoo'n bofvogel,” ging de jongensachtige juffrouw Johns voort. „Ze heeft een pracht van een tennisbaan en een grooten zwembijver...”

„O ja?”

„Ja. 't Is wel om jaloersch te worden voor ons. We zijn dol op sport, en we hebben een club, maar we hebben niet eens een eigen veld. En dat kind van Molliott kan maar reizen in 't buitenland, overal heen! Ze is hier nog niet eens geweest, zij laat den boel maar liggen, en wat kostte 't haar, als zij er de meisjes van de bank van haar vader eens liet genieten, al was 't alleen maar 's zomers één avond in de week. Maar zooiets krijgt ze niet eens in d'r hoofd. Daar krijgt een mensch wel eens 't land over, vind je niet?”

Hier braken de kleine jongens op den muur in een opgewonden gesnater uit.

„Daar zijn ze. Daar is ie! Kijk!”

„Meneer Norton heeft permissie, om hier te oefenen voor de competitie

Waar de gletscher ophoudt — een interessante foto van de geweldige ijsmassa die van de berg-helling naar het meer schuift. (Noorwegen)

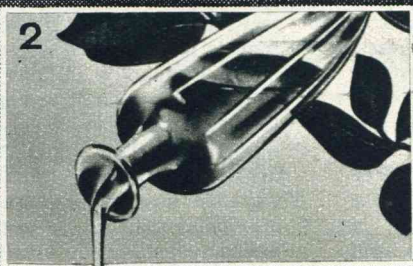

VIER AFDOENDE REDENEN

waarom U steeds
Palmolive zeep zult
blijven gebruiken!

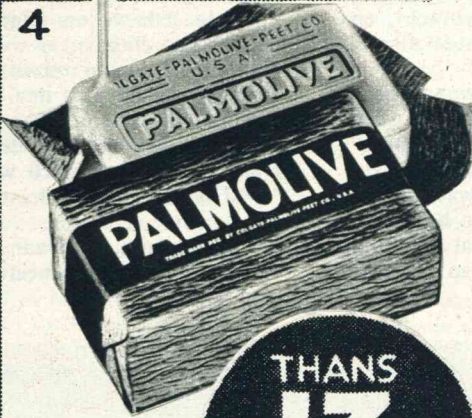
1
Sedert ik mij met het rijke schuim van Palmolive masseer, zooals een bekend schoonheids-specialist mij dat leerde, heeft mijn huid haar jeugd herkrege. Ik weet nu bij ervaring dat de eenvoudigste, beste schoonheidsbehandeling is: het gebruik van Palmolive zeep.

2
„Ik beveel Palmolive met een gerust hart aan,” zegt mijn coiffeur, „omdat ik al jaren lang weet dat bij haar bereiding groote hoeveelheden zuivere olij- en palmoliën worden gebruikt. Ik kunt geen verzachtender zeep kopen, tegen welken prijs dan ook!”

3
Ook voor mijn bad is Palmolive zeep heerlijk; ze leert u wat het beteekent reine poriën te hebben. U kunt zich moeilijk voorstellen hoe diep het verzachtende Palmolive schuim de huid binnendringt en wat een weldoende sensatie een Palmolive bad geeft.

4
THANS
13 ct.
PER STUK
2 voor 25 ct.

Palmolive zeep reinigt grondig en houdt uw teint jeugdig en frisch!

Koperdiepdruk

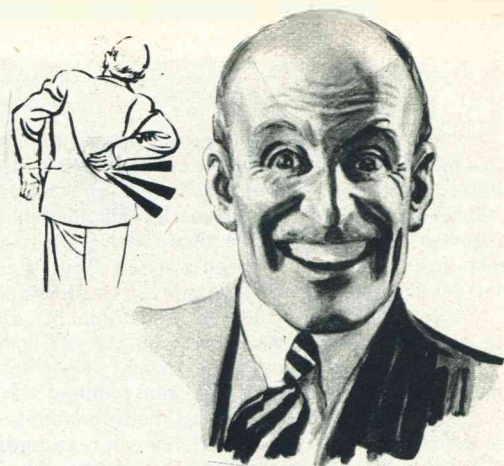
Weet gij dat voor koperdiepdruk geen cliché's benodigd zijn en dus alleen het verstrekken van goede foto's of teekeningen voldoende is? Voor geïllustreerd werk, vooral bij een flinke oplage, is koperdiepdruk dan ook 't aangewezen procedé

Wij belasten ons gaarne met de uitvoering

Vraagt prijs en condities aan de
N. V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD
Nassaulaan No. 51 - Haarlem
Telefoon Intercommunaal 13866

**VOOR HELDER
WIT LINNEN**

RECKITT'S BLAUW

BARBIER, DIE RHEUMATIEK HAD

Vertelt hoe hij aan 't werk blijft . . .

Vrij van steken of pijnen!

Een barbiër, die ook slachtoffer van reumatiek geweest is, schrijft: „Ik ben ongeveer 10 jaar geleden het slachtoffer van reumatiek geweest. Vijf jaar geleden was ik zoo ziek, dat ik slechts met de grootste moeite mijn werk kon voortzetten. Ik ben namelijk barbiër van beroep. Na talloze middelen gebruikt te hebben, werd me ten slotte geraden Kruschen Salts te probeeren. Ik kan met blijdschap zeggen, dat nadat ik Kruschen ongeveer 12 maanden gebruikt heb, ik nu beter ben dan ik de laatste tien jaar ooit geweest ben. Inderdaad, ik beschouw de reumatische pijnen als voorgoed verdwenen. W. M.”

verwijderd, — dit zuur, en andere schadelijke stoffen, kunnen zich nooit weer ophopen, — Uw geheele wezen, lichaam en geest zullen door Kruschen frisch, gezond en energiek blijven.

Kruschen Salts

Kruschen bevat zes verschillende zouten. Dit is de verklaring van de veelzijdige werking van Kruschen Salts: het overtollig urinezuur, dat de reumatiek veroorzaakt, wordt

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Mij. Amsterdam voorkomt. Imp. N.V. Rowntree Handels-Mij., Heerengracht. 209, Amsterdam-C.

Koopt geadverteerde artikelen!

Nog nooit zulk glanzend haar!

Twee oorzaken zijn het, die het haar na het wasschen met Zwartkop-Shampodor dezen prachtige natuurlijke glans geven:

1. Het haar wordt volkomen schoon, daar Shampodor ook in het hardste water geen grijsen kalkzeep-neerslag ontwikkelt.
2. Het haar zwelt niet meer op en wordt door alkali niet meer aangetast zooals bij het gebruik van zeephoudende middelen, doch blijft gesloten en elastisch.

Daarom laat zich het haar zoo gemakkelijk onduleeren en de ondulatie houdt zoo goed! Bovendien bespaart U nog tijd, want het haar droogt sneller dan vroeger.

Dus een volgenden keer wasschen met

ZWARTKOP SHAMPODOR
in goud-witte verpakking * 20 cent

Voor blondines een bijzondere soort: „Blond-Special” in groen-witte verpakking, om het haar weder de oorspronkelijke blonde kleur terug te geven en te doen behouden!

Door Nederland. Het prachtige panorama over den Oostelijken Veluweband bij Rheden.

Maar verder niemand," ging juffrouw Johns voort, met een zucht van spijtigen naijver. Tusschen de kastanjeboomen door drongen de klanken van een spel tennis tot hen door. „Hij schijnt er nu te zijn."

„Hoera!" schreeuwde het rijtje kijkende bengels.

„Ik ga ook eens kijken. Da's heusch de eerste keer niet," zei juffrouw Johns. „Schikken jullie eens een eindje op, jongens!" Reeds had zij haar voet gezet op een ingesleten hoek van den beer, zij greep een kastanjetak en trok zich met gemak op. „Komen jullie ook?" riep zij boven van den muur, en zij strekte een hand uit. „Winchie?"

Met stralende oogen, een plotselingen blos en een lenigheid, die Faye nooit had kunnen verwachten in dat kalme kind, greep Winchie de hand van haar vriendin en liet zij zich optrekken.

„Kom je ook, Faye?"

Een seconde bleef Faye aarzelend staan. „Je zet geen voet in 't Kastanje-park," had haar vader als voorwaarde gesteld. Was dat er een voet zetten, als zij naar beneden keek boven van den muur? De andere twee zaten al in een boom. Dat was te veel! Op een muur klimmen en in een boom gaan hangen is geen voeten zetten, besloot Faye. Zij zette de hooge hak van haar slangeleeren schoentje in een spleet tusschen de steenen, door de jongensschoenen gemaakt, en in een paar rukken was zij boven, naast de andere twee indringsters, en wrong en keerde zij zich, tot zij gemakkelijk zat op den overhangenden tak.

Op de stoep van het huis stond Phil Goldberg op dat moment naar het adres van juffrouw Molliott te informeren.

„Dat heb ik niet," gaf de ontoeschietselijke huisbewaarster ten antwoord. De brieven voor juffrouw Molliott, vertelde zij, kwamen nog steeds bij meneer Molliott aan de bank.

„Nu heb ik een idee!" riep Phil, weer met een opgewekte en luide stem. „We gaan meneer Molliott opzoeken. Dan moet die ons maar 'n dinertje geven. Hij woont in de stad. De bank is natuurlijk gesloten. Hoe is precies 't adres van meneer Molliott?"

Ongeloofelijk, dat er een nieuw échec kon volgen, maar toch was het zoo. Ook meneer Molliott scheen afwezig te zijn. Hij was plotseling voor zaken naar Amerika vertrokken.

„Wat een globe-trotters-familie!" mompelde de schrijfster. Phil's gezicht was weer betrokken, en hij vroeg, hoe lang meneer Molliott weg zou blijven. Dat kon juffrouw Hobson hem ook niet vertellen. Minstens zes weken, dacht zij. Lady Mary Parke wees op de mogelijkheid, dat meneer Molliott zijn dochter onderweg had opgevangen, aan het kruispunt, en haar mee had genomen naar Amerika.

„Zeg, Phil, waarom heeft ze je dan geen berichtje gestuurd, als jullie zoo dik met elkaar zijn?" vroeg Rose Goldberg.

„Zeker te lui om te schrijven," zei Phil. „Maar dat ben ik niet! Ik zal een briefje voor haar achterlaten, en ik zal haar eens flink de waarheid zeggen." En vóór juffrouw Hobson iets zeggen kon, loodste hij zijn gezelschap de doodsche hal binnen. „Nu, waar is de bibliotheek of de schrijfkamer van juffrouw Molliott?"

„Alle kamers zijn op slot," zei juffrouw Hobson. („Ik wist toch niet," verklaarde zij later, „of 't geen troep dieven en deugnieten waren? Die eene met dien neus en die krulletjes in z'n haar leek er in ieder geval veel op. Als 't geen Zaterdag geweest was, en als ik niet geweten had, dat mijn zoon er was, dan had ik best zin gehad, om dadelijk de politie op te bellen.") „Ik heb orders van meneer Molliott, om niemand toe te laten zonder permissie."

„Da's wel in orde, beste vrouw. Ik ben een huisvriend van juffrouw Molliott en haar tante — mijn naam is Goldberg — en ik verzeker u, dat juffrouw Molliott heel graag heeft, dat ik een paar vrienden meebreng. Het zal haar geweldig spijten, dat ze mij niet getroffen heeft, en deze dame is lady Mary Parke, de beroemde schrijfster, die speciaal belang stelt in moderne woning-inrichting. Vindt u 't niet volkomen redelijk" — zijn dikke hand met den prachtigen zegelring ging naar den binnenzak van zijn keurige jasje — „dat u ons 't huis eens laat zien?"

„Nee, dat vind ik niet," zei juffrouw Hobson, en haar mond was een streep onder dat „niet".

„Hm... Dan moesten we meteen maar naar de tennisbanen gaan. Die zijn achter 't huis."

Juffrouw Hobson herinnerde zich, dat haar zoon ook bij de tennisbanen was, en ging dus opzij, om het gezelschapje door de groene baaierdeur te laten gaan, naar het achtererf. De honden bleven voortdurend naast haar.

„Hallo! Riep daar niet iemand? Er schijnen in ieder geval mensen te zijn."

Kalm verklaarde juffrouw Hobson, dat dat haar zoon zou zijn, met een vriend van hem, die van meneer Molliott zelf speciale permissie had, om gebruik te maken van de sportterreinen achter in 't park.

„Speciale permissie? Ja, dat zal wel! Ik ken die tennisbanen en dien vijver heel goed, lui. Ik heb juffrouw Molliott met de plannen geholpen, toen we in Egypte waren. Gaan jullie mee? We zullen den boel eens inspecteren."

(Wordt vervolgd)

In de koestering van het herfstzonnetje op het Middelburgsche Abdijplein.

ZEEUWSCH STEDESCHOON

← *Het beeldenhuis te Vlissingen is geheel nieuw opgetrokken en thans bijna weer voltooid.*

Een der aantrekkelijkste hoekjes van Vlissingen blijft altijd het Bellamypark.

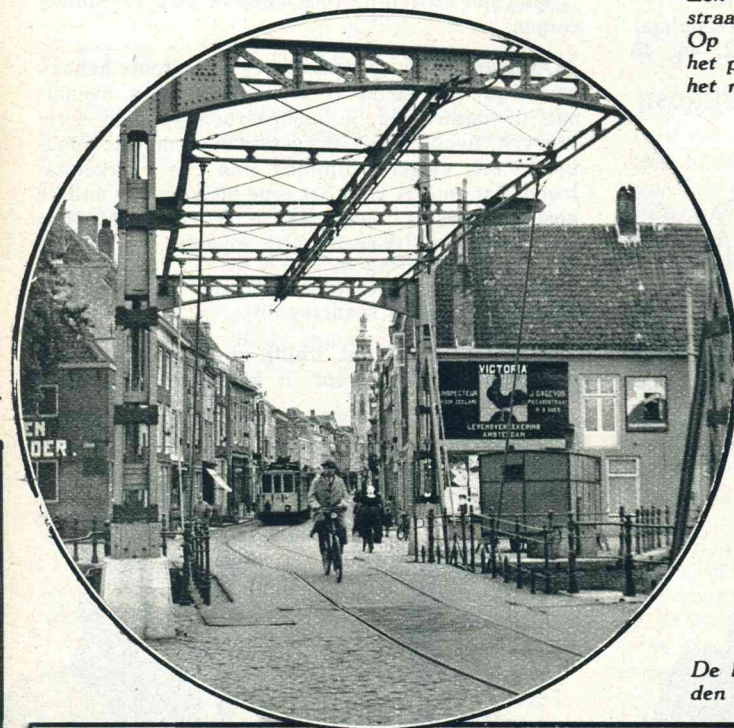
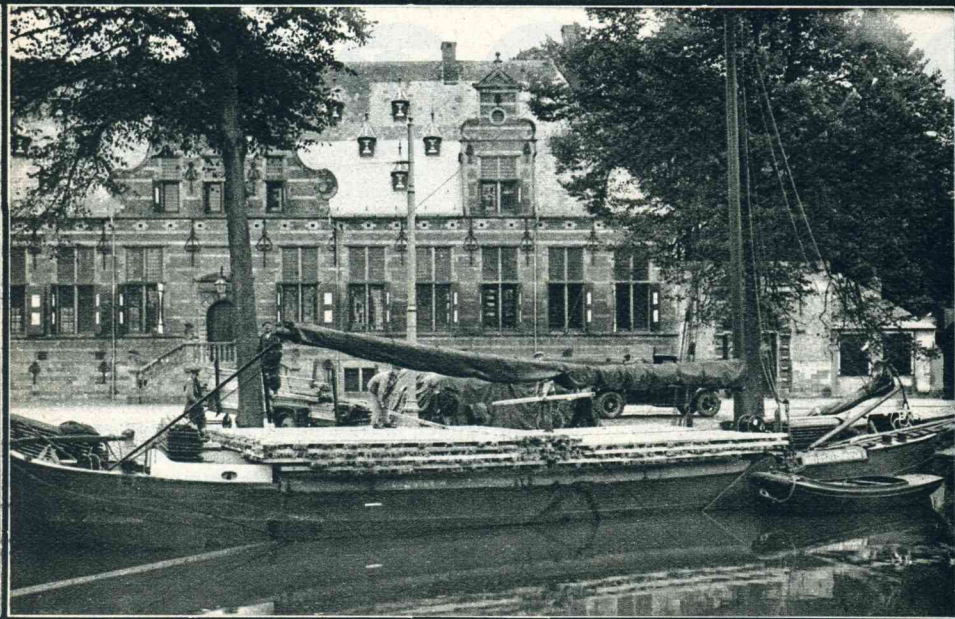

dijplein.

CH OON

s bijna weer voltooid.
lijft altijd het Bellamypark.

↖ Een historisch tafereeltje aan de Baan-
straat bij de Houttuinen te Middelburg.
Op den achtergrond een gedeelte van
het prachtige historische gebouw, waarin
het militaire hospitaal gehuisvest is.

Rechts boven: Een stem-
mingsvol hoekje op de
Middelburgsche Vischmarkt.

Een levendig doorkijkje over
de Langevielebrug te Mid-
delburg in de Langeviele.

Rust aan de kade. →

De late zomertooi van
den Oostwal te Goes.

VROUWENLEVEN

NIEUWE MANTELS

Het kiezen van 'n nieuwen mantel is voor de vrouw een belangrijk iets, en zeker niet het minste wanneer die vrouw slechts over weinig kleedgeld te beschikken heeft. Zij moet er zich tevoren goed rekenschap van geven of zij den nieuwen mantel voorloopig nog slechts dan zal willen dragen wanneer ze er extra-netjes wil uitzien, of dat hij bestemd is voor alle dagen en voor allerlei weersgesteldheid. In het laatste geval zal de mantel vóór alles praktisch behoeven te zijn en van een goede stof, die men niet behoeft te ontzien. Ook het model zal men voor de eerste categorie anders wenschen dan voor de tweede.

En wanneer men 't nu al geheel met zich zelf eens is welke soort van mantel men zich juist nu liefst zal moeten aanschaffen, dan komt de kwestie: welk model is 't meest geschikt voor *mij persoonlijk*!

Men ga bij de keuze niet af op wat anderen goed staat, die misschien een heel ander figuur, een heel andere persoonlijkheid hebben dan men zelf heeft. Voor ieder onzer is er wel een model te vinden, dat de tekortkomingen in ons uiterlijk zooveel mogelijk verdoezelt en dat al wat er aangenaams en bevalligs aan ons is zoo goed mogelijk tot zijn recht laat komen.

We beelden hierbij een drietal mantels af van geheel verschillend type.

Vooreerst 'n eenvoudigen maar toch „gekleeden” mantel, ontworpen in zibelinestof met opstaanden kraag van vossebont. Deze mantel is bijzonder fraai van coupe, en van een eenvoud, die aangenaam aandoet en die hem geschikt maakt voor de meeste figuren. Vervaardigd van mooie stof en gegarneerd met edelbont zal deze mantel een voornamen indruk maken, terwijl het model toch ook wel geschikt is voor 'n meer „gewonen” mantel.

Men heeft er 3 M. stof voor noodig van 1.40 M. breedte.

Patroon verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46 en 48.

Ons tweede model, een sportieve mantel van geruite Engelsche stof, is nu niet bepaald heelemaal taboe voor wie, bijv., maat 46 heeft, maar dit is toch ook zeker de grens die men stellen moet.

Deze mantel zal 'n slank, kwiek figuurtje zeker meer flatteren dan een zwaardere gestalte. De breede revers en de figuren opgewerkt op rug, voorpanden en mouwen geven er iets beweeglijks aan, dat aan 'n slank figuur het meest ten goede zal komen. De mantel wordt gesloten met 'n ceintuur.

Het patroon ervan is verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44 en 46.

Benoodigd: 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

Ons derde mantel-model werd speciaal ontworpen voor zware figuren. De rug ervan heeft schuine figuurnaden; de bontkraag loopt door tot laag over de revers heen. Een en ander is erop berekend het figuur zoo slank mogelijk te doen lijken.

Van dezen mantel is het patroon verkrijgbaar in de maten 48, 50 en 52.

936

Benoodigd 3 1/4 M. stof van 1.40 M. breedte.

Tot slot beelden we hierbij nog 'n japon af van wollen crêpe, zeer geschikt voor herfst- en winter-tijd. Deze japon heeft gladde lange mouwen en in de taille een punt die doorloopt tot in den rok, welke van voren een smalle klokkende baan heeft. Een witte strik, vastgehouden door een clip, garneert de kleine halsopening.

Benoodigd 4 M. stof van 1 M. breedte.

Patroon verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46 en 48.

PAULA DEROSE.

936

942

964

931

942

964

931

936. Sportieve mantel van geruite Engelsche stof met opgestikte figuren op rug, voorpanden en mouwen.

942. Mantel van diagonaalstof, speciaal ontworpen voor zware figuren.

964. Japon van wollen crêpe met lange gladde mouwen, gegarneerd met ingezette punten en met een witten strik.

931. Eenvoudige doch elegante mantel van effen stof, met opstaanden kraag van vossebont.

CORRESPONDENTIE

Mevr. T. te Krabbendijke. In ons blad van 14 Juli '33, 1 September '33, en 26 Jan. '34 hebben afbeeldingen met beschrijving gestaan van vloer-kleedjes gehaakt van onverschiepbaar katoen, die voor uw doel wel geschikt zullen zijn.

Van een bedsprei in banen gehaakt met rand er omheen hebben afbeelding en beschrijving gestaan in onze nummers van 30 Nov. en 7 Oct. '32.

Misschien zijn de betreffende nummers nog wel verkrijgbaar bij onze administratie. In ons volgend nummer zal echter het patroon worden opgenomen van een spreij in blokken gehaakt, die misschien nog meer in uw smaak zal vallen. Later kan ook wel weer eens 'n patroon van 'n vloerkleedje geplaatst worden.

Voor het kussen-patroon hoop ik t.z.t. te kunnen zorgen.

Aan verschillende dames die 'n patroon hebben gevraagd voor kleine en grootere kleedjes, evenals aan de dames die 'n haakpatroon voor 'n spreij vroegen, hoop ik 'n genoeg te doen met de opname in ons volgend nummer van een blokkenpatroon, dat zoowel voor het eene als voor het andere doel geschikt is. Een kleedje of een spreij, wat men maar wil, is er naar te maken.

Mevr. R. uit Arendonk zal het ook kunnen gebruiken voor 'n kinderspreijtje.

Mevr. D. uit Hulst vindt in dit nummer het gevraagde patroon voor 'n kinderjurkje.

THÉRÈSE.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor compleets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avond-jasjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer.

Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”,

Nassauplein 1, Haarlem,

waarbij 10 cts extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

ANANAS-SCHOTEL

Voor dit gemakkelijk te bereiden dessertgerecht heeft men noodig: 1 blik ananasschijven, 2 blaadjes gelatine, 1 d.l. room en 1 eetlepel poedersuiker.

2 of 3 van de schijven ananas snijdt men half door; de overige schijven legt men op elkaar, midden op 'n schotel. De halve schijven arrangeert men op gelijke afstanden daar omheen. Het sap van de ananas verwarmt men, zonder het te laten koken, en lost de gelatine daarin op. Als dit mengsel op het punt van stollen is, overgiet men de ananas ermee.

Den room klopt men stijf met de suiker en men garneert er de ananas mee. AGNES.

GEBREIDE KINDERJURK

Deze jurk is gebreid met licht blauwe driedraads wol *Beehive* of *Paton's Super Scotch Fingering* en met rose „Fuzzy Wuzzy” angorawol voor de streepjes.

Wanneer men zóó breit dat men 7 steken heeft op $2\frac{1}{2}$ c.M. van het uitgestreken breiwerk, wordt het jurkje, van den schouder gemeten, $42\frac{1}{2}$ c.M. lang. Wijdte onder de armen: $57\frac{1}{2}$ c.M. Men kan echter de jurk gemakkelijk iets langer en ook iets wijder breien dan bij de onderstaande beschrijving wordt opgegeven, zoodat deze jurk geschikt is voor vele maten.

Men begint aan den onderkant met rose angorawol, zet 136 st. op en breit 2 toeren r. Dan breekt men de angorawol af en breit met blauwe wol:

1ste toer: r. 2de toer: en volgende even toeren: aver., 1ste en laatste st. steeds r.

3de toer: 4 r., draad omslaan, 3 r., 3 samenbr., 3 r., draad omsl., 4 r. Deze steken herhaalt men telkens tot aan het eind van de naald.

5de toer: 5 r., draad omsl., 2 r., 3 samenbr., 2 r., draad omsl., 5 r. Herhalen tot het eind van de naald.

7de toer: 6 r., draad omsl. 1 r., 3 samenbr., 1 r., draad omsl., 6 r. Herhalen tot het einde.

9de toer: 7 r., draad omsl., 3 samenbr., draad omsl., 7 r. Herhalen tot het einde.

11de toer: 8 r., draad omsl., 2 samenbr., 7 r. Herhalen tot het einde.

12de toer: aver. 1ste en laatste st. r.

Deze toeren vormen het patroon; men breekt nu den draad af en breit 2 toeren r. met angorawol, waarna men met de andere wol weer het patroon breit, enz.

Wanneer men de streepjes en de patroontoeeren 6 keer (of zoo nodig meer keeren) heeft gebreid voor het rokje, breit men met angorawol als volgt: 1 r. Vervolgens telkens 3 keer: 2 st. samenbr. en daarna 1 keer 3 st. samenbr., tot de laatste 9 st. Dan: 4 keer 2 st. samenbr. Laatste st. r. Men breit op de overgebleven st. nog 3 toeren r. met angorawol, breekt dan den draad af en breit verder met blauwe wol in tricot st., dus r. aan den rechter en aver. aan den linkerkant. Om den anderen toer meerdert men daarbij, aan weerskanten van de naald, 1 st. tot men 74 st. op de naald heeft. Men breit dan recht door tot het werk, van 't begin gemeten, 32 c.M. lang is (het moet dan lang genoeg zijn tot aan de armsgaten). Men eindigt met 'n aver. toer.

Voor de armsgaten kant men aan het begin van de eerstvolgende 2 naalden 3 st. af. Vervolgens mindert men, om den anderen toer, aan weerskanten van de naald, 1 st. tot er nog 56 st. op de naald staan. Dan breit men nog 12 toeren zonder minderen. Eindigen met 'n r. toer. Voor het halsje: 20 st. breien, 16 st. afkanten, 20 st. breien. Op de laatste 20 st. breit men nu r. tot de laatste 3 st. 2 samenbr. 1 r. 1 toer aver. overbreien. Deze beide toeren 2 keer herhalen, dan nog eens den 1en toer.

Voor het schouderdje breit men aver. tot de laatste 5 st., omkeeren en r. terugbreien. Dan aver. tot de laatste 10 st. en terug breien. 1 toer breien over alle st. Afkanten.

Dan breit men het tweede schouderdje op dezelfde wijze, beginnende bij den hals. De minderingen

komen hier natuurlijk ook aan den kant van het halsje en het afschuinen aan den kant van 't armsgat.

De rug wordt precies eender gebreid als het voorpand tot men nog 56 st. op de naald heeft. Dan verdeelt men het werk in tweeën voor 'n split, beginnende bij 'n rechtschen toer.

1ste toer: 30 r., omkeeren.

2de toer: 4 r. Verder aver.; laatste r.

3de toer: r.

Men herhaalt den 2den en 3den toer 1 keer, dan nog 1 keer den 1sten toer.

7de toer: r. tot de laatste 3 st. Dan breit men 'n knoopsgat aldus: draad omsl., 2 samenbr., 1 r.

Men herhaalt dan nog 2 keer den 2den en den 3den toer en 1 keer den 2den toer. In den 13den toer breit men weer 'n knoopsgat, waarna men den 2den en 3den toer nog 1 keer breit.

16de toer: 10 st. afkanten voor 't halsje, 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

17de toer: r. tot de laatste 3 st., 2 samenbr., 1 r.

18de toer: 1 r., 2 aver. samenbr. verder aver. Laatste st. r.

19de toer: als de 17de.

Voor den schouder 1 r., 2 aver. samenbr., aver. tot de laatste 5 st., omkeeren en terug breien.

Volgende toer: 10 st. op de naald overlaten en terug breien. Dan 1 toer breien over alle st. Afkanten.

Nu zet men eerst 4 st. voor 'n overslagje op en breit daarbij de 26 st., die op de naald waren blijven staan. Men breit het 2de gedeelte van den rug op dezelfde wijze als het eerste, echter zonder knoopsgaten en tegenovergesteld aan het eerste deel.

Dan worden de schouderaden dicht genaaid en met angorawol breit men 60 st. langs de halsopening aan den rechterkant. Men breit 2 toeren r. In den 2den toer breit men 'n knoopsgat. Afkanten.

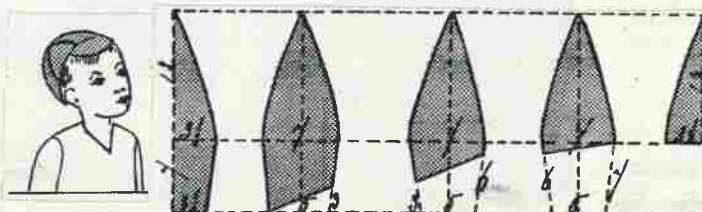
De mouwtjes. Men begint met de blauwe wol, zet 23 st. op en breit in tricotsteek, waarbij men aan het einde van elke naald 2 st. bij opzet tot er 51 st. op de naald staan. Dan breit men 2 toeren r. met angorawol, beginnende aan den rechter kant en vervolgens, met blauwe wol, de 12 toeren van het patroon. Dan breekt men de blauwe wol af en men breit een manchetje van angorawol. In den eersten toer daarvan breit men telkens: 1 r., 2 samenbr. om en om. Dan breit men nog 4 toeren r. op de overgebleven steken. Afkanten.

Het tweede mouwtje wordt precies eender gebreid.

Men strijkt het breiwerk, aan den linker kant, onder 'n vochtigen doek, naait de mouwtjes in en de zijnaden dicht. Het overslagje wordt even vastgehecht onder het split, de knoopsgaatjes even omwerkt en de passende knoopjes aangenaaid. THERÈSE.

KNIPPATROON

Petje voor jongens van vier jaar. Benodigd:

Gebreide kinderjurk. Model Paton & Baldwins.

Uitknipsels van 'n mantel of jas, 20 c.M. voering, een stukje stevig gaas of karton. Hoofdwijdte pl. m. 50 c.M. Het petje, dat uit 8 deeltjes bestaat, is voor de helft opgezet. Midden achter is het 19 c.M., middenvoor 12 c.M. breed. De deeltjes kunt ge verder op de aangegeven maten afschuinen. Hierna legt ge de patroontjes op dubbele stof, waarna ge alles met een naad uitknipt, uitgezonderd boven aan de punt. Ook het klepje knipt ge van dubbele stof. Van karton of stevig gaas knipt ge een klepje, zonder naden. Wanneer dit alles klaar is, rijgt ge eerst het geheel even in elkaar, waarna ge het past. Dan kunt ge de deeltjes aan elkaar stikken, waarna ge de naden flink plat perst en bovenaan zooveel als mogelijk is wegnipt. 't Gaas- of kartonvormpje van het klepje wordt stevig op den verkeerden kant van een stoffen klepje bevestigd, waarna ge den goeden kant van de stoffen klepjes op elkaar legt en den buitenomtrek langs stikt. Dan kunt ge het losse klepje er over heen trekken en stevig langs den kant omrijgen. Hierna wordt het aan het petje gezet, waarvan het precies aan de voorste 3 deeltjes komt. Het klepje wordt daar in de rafel stevig opgekruid, waarna ge langs de vijf overige deeltjes een inslag rijgt. Het voeringpetje stikt ge in elkaar, waarna ge dit aan den onderkant stevig langs zoomt. Een klein knoopje overtrekt ge met stof, waarna ge dit bovenop zet en waaronder dan de rafels wegvallen. Nogmaals verzoek ik de lezeressen bij de aanvraag van 'n patroon een enkele maat, zooals bovenwijdte en lengte, in dit geval hoofdwijdte, bij te voegen. D.

DE DOODE SCHUTTER

door

ROBERT FERRY SHANNON

George Creek's met modder bespatte auto stopte voor het lage, breede, ruwhouten gebouw, dat het casino van Prairie Flower voorstelde. Een half jaar vroeger was in deze streek olie aangeboord; nu was reeds een stad ontstaan. Weliswaar een stad van grootendeels havelooze, houten huizen en hutten, maar toch een stad. Zoo magisch is de olielucht; avonturiers, gelukzoekers, maar ook werkers komen er op af, als wespen op den honing. Prairie Flower had zelfs zijn casino — daar zorgde George Creek voor.

Creek heesch zichzelf langzaam uit zijn auto — de man was zwaar en vet — en liep het casino binnen, dat verlicht werd door olielampen. In het voorste vertrek, waar gegeten maar meer nog gedronken werd, hing zware rook; overal stonden of zaten groepjes ruw gekleede mannen. Een teeken dat de zaken goed gingen. En voordeelig zaken doen, was Creek's eenige levensdoel. Oorspronkelijk waren er vier mannen geweest — de z.g. „Groote Vier” — die het dozijn of meer casino's in de mijnen oliesteden exploiteerden. Een concern, dat machtig genoeg was om zijn monopolie te handhaven en iederen concurrent er uit te drukken. Vier machtige, absoluut gewetenlooze mannen. Maar het denkbeeld van een gedeelde heerschappij had George Creek altijd geïrriteerd. Eén voor één waren de drie overigen uit het concern getreden — en meteen uit dit leven. De details daarvan waren vaag. Inderdaad was het een kwestie geweest van gehuurde sluipmoordenaars. Creek had 2500 gulden per hoofd betaald — dat was zijn vaste prijs. Het concern van de „Groote Vier” behoorde tot het verleden. In zijn plaats stond thans één man, Creek, genietend van zijn macht over de mensen, die in zijn casino's voor hem werkten en geld verdienden, zonder hem zelfs te kennen. Ook nu, de volle gelagkamer overziend, genoot hij boosaardig van die macht. Hij werkte zich door de bezoekers heen naar het einde der toonbank; daar sloot een tweede vertrek op aan, waar de roulette tikte om de mensen vlugger het geld uit den zak te halen. Bij die toonbank stond de man, dien hij zocht, zijn bedrijfsleider. George Creek had vanavond zaken te doen in Prairie Flower — voordeelige, afdoende en gevaarlijke zaken.

Op dat oogenblik had een klein en oogenschijnlijk onbelangrijk incident plaats. George Creek struikelde over een kleinen, bij geen ras thuis te brengen, onooglijken hond, die op den vloer lag; en de groote man zou gevallen zijn, indien hij niet haastig een tafel gegrepen had. De kerel, die in koelen bloede een moord kon beramen, werd woedend, toen hij rondom een spottend gelach hoorde. Met één trap schopte hij het beestje dwars door het vertrek tegen den wand, waar het jankend bleef liggen. Een magere man, met een paar eigenaardig schitterende, blauwe oogen, stond op van een tafel, liep met een opvallend lichten stap naar het hondje en raapte het op. Aan het eind der zaal stond een leeg tafeltje; daar droeg John Vanlanden zijn hond heen en bevoelde het dier met voorzichtige vingers. Het dier trilde, maar het had toch blijkbaar niets gebroken. „Stil maar, Lady,” suste hij; „kalm maar, beestje.”

„Mag ik eens even kijken?”

Terwijl de hond zijn hand likte, zag Vanlanden op en keek in het gezicht van een vreemdeling, die aan zijn tafeltje ging zitten. Zonder antwoord af te wachten bevoelde hij handig het hondenlichaam.

„Valt mee. Niets gebroken. 't Was anders een flinke trap, dien de schoft hem gaf.”

De hond schrok niet terug voor den vreemdeling, en een glans van voldoening verscheen in Vanlanden's oogen. „Hij is anders altijd bang voor vreemden. Heeft u verstand van honden?”

„Betrekkelijk. Ik ben dokter — menschendokter wel te verstaan. Maar ik oefen geen praktijk meer uit.”

„Wilt u even op Lady passen? Ik moet iemand direct spreken.”

De vreemdeling knikte. „Zeker. Ik ben zelf hondenliefhebber.”

John Vanlanden liep regelrecht naar het einde der toonbank, waar George Creek stond te praten met zijn bedrijfsleider, en tikte hem met een beenigen vinger op de borst.

„Laat dat!” snauwde Creek. Maar John liet het niet. Terwijl hij sprak, bleef hij tikken, precies op Creek's hartstreek.

„Ik ben de eigenaar van den hond, dien je een trap gaf. Ik houd niet van herrie, maar als je, laten we zeggen, om middernacht nog hier in de stad bent, jaag ik een kogel in je body.” Het tikken op de hartstreek werd sterker. „Precies hier!”

De schittering in de oogen van Vanlanden werd zoo'n vreemde gloed, dat Creek er voor terugdeinsde. Langzaam voelde hij een koude rilling door zijn lichaam trekken. Doodsangst beving hem. Die kerel hypnotiseerde hem.

„Precies door het hart, begrepen?” herhaalde John langzaam.

Het was de bedrijfsleider, die antwoordde.

„All right, John,” zei hij sussend. „Er zal geen herrie komen.”

George Creek keek hem na, terwijl Vanlanden terug liep. Hij streek over zijn voorhoofd, dat klam was geworden.

„Wie is dat, Dave?” vroeg hij met een vreemde stem.

„Dat is John Vanlanden, mr. Creek,” antwoordde de bedrijfsleider ernstig. „Is hier gekomen uit Tennessee. Hij heeft daar in zijn tijd zes mannen neergeschoten. Hij is de beste scherpshutter uren in het rond.”

Creek, overigens geen lafaard, beefde nog. „In zijn oogen lag iets onnatuurlijks,” mompelde hij. „En dat om een ordinairen hond.”

Dave knikte. „Zoo zijn de lui van zijn slag. Gek op een hond. Ik heb hier al twee moorden om een hond zien begaan.”

Creek dronk haastig een glas whisky leeg. Hij herstelde zich. Iets van de gewone listigheid kwam terug in zijn oogen. „Hm — zes mannen,” mompelde hij.

„Ja, gebeurde in de bergen. Een of andere ruzie. Is daarna hierheen afgezakt.”

„Zes mannen,” herhaalde Creek nadenkend. En levendiger: „Ik wil dien kerel spreken, Dave.”

De bedrijfsleider schrok op. „Mr. Creek, wees niet dwaas. Speel niet met uw leven. U moet belist vóór middernacht weg. U kent Vanlander niet. U heeft geen kans tegen hem. Als u niet vóór middernacht uit Prairie Flower weg is, schiet hij u zeker neer. Op de minuut af.”

Een tweede glas gaf George Creek zijn volle zelfvertrouwen terug. „Ik ken die lui. Meer kennis mee gemaakt. Laat hem eerst een uur afkoelen; zeg hem dan, dat ik een gemoedelijk praatje met hem wil maken. Volkomen vriendschappelijk. 't Is dan in elk geval nog vóór twaalf uur. Maak dat in orde, Dave. Ik zal in de achterkamer wachten.”

De vreemdeling reikte Lady weer over aan Vanlanden, die eveneens aan het tafeltje ging zitten. De harde glans was uit zijn oogen verdwenen. „Hond voor de konijnenjacht, nietwaar?”

Vanlanden knikte, en zette Lady op den grond, waar zij aan zijn voeten ging liggen. „Geen zuiver ras, maar een puike speurhond. Een borrel, mijnheer?”

De vreemdeling, een opvallend beschaafd man, met een door weer en wind gebruind gezicht, wuifde afwijzend. „Dank je. Heb van mijn leven mischien al te veel gedronken. En, houd me de opmerking ten goede, ik geloof niet dat het goed voor jou is.” Zijn geïnteresseerd oog gleed over de gestalte van den ander. „Jij bent niet in orde,” voegde hij er abrupt aan toe.

„U heeft gelijk,” bevestigde Vanlanden. „Ik heb een tijd geleden een kogel gekregen, die nog in de buurt van mijn long zit. Na dien tijd ben ik mezelf niet meer.” Een droge ratelende kuch bevestigde zijn woorden. Even bleef het stil, gedurende welken tijd de vreemdeling den ander nieuwsgierig aankeek.

„Ik vraag me af, wat je daar zoeven tegen den kerel zei, die je hond geschopt heeft.”

„O, niets bijzonders. Waarom?”

„Omdat je, geloof ik, bijzonder veel van je hond houdt.”

„Ja, mijnheer,” antwoordde John Vanlanden op zijn langzame wijze. „Lady heeft mij jarenlang gezelschap gehouden.” Weer deed een kuchen zijn smalle borst schudden. „Die kogel vermoordt me langzaam.”

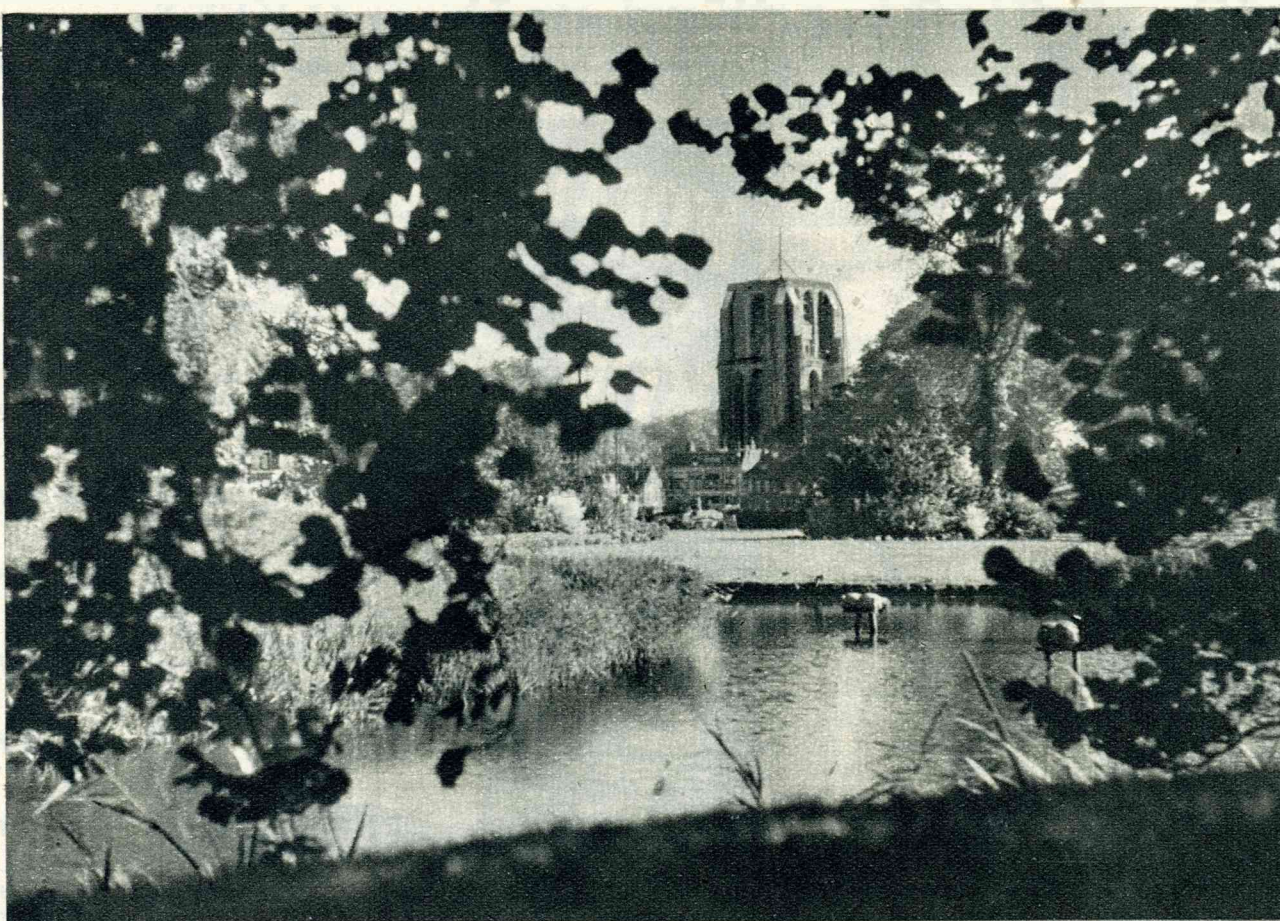
Door Nederland.

Achter den Arnhemschen Wal te Amersfoort.

Door Nederland.

Gezicht op de oude Oldehove vanuit het Westerplantsoen te Leeuwarden.

Het viel den vreemdeling op, hoe slecht de ander er opeens uitzag. Onder zijn oogen trok het gezicht weg, diepe groeven sneden door 't vleesch. De vreemdeling leunde voorover. „Hoor eens hier,” zei hij bemoedigend. „Het is jaren geleden dat ik praktizeerde — ik ben nu landeigenaar — maar ik wil je graag eens onderzoeken. Misschien dat een operatie...”

„Kost te veel, mijnheer. In elk geval, het komt er ook niet meer op aan.” Hij sprak droomerig of hij meer tegen zichzelf dan tegen den ander sprak. „Mijn leven is toch verwoest. Heb er niet veel moois van gemaakt. Schieten is het eenige dat ik goed kan. En dat heb ik juist misbruikt. Toch zou ik nog wel iets willen doen, om mijn rekening te vereffenen.” Hij keek den vreemdeling aan. „Waarom ben ik eigenlijk zoo openhartig tegen u? — Omdat u goed was voor Lady. Als er — als er vanavond eens iets met me gebeurde — zou u dan voor Lady willen zorgen? Geen zuiver ras, maar een goede speurhond op de jacht. En een trouw dier.”

„Ik zou den hond graag hebben,” zei de vreemdeling haastig. „Maar hoor nu eens; ik zou je willen...”

Het droge kuchen ratelde door Vanlandens borst. „Ik houd u aan uw woord,” zei hij met iets als een flauwen glimlach.

Op dat oogenblik naderde Dave, de bedrijfs-leider van Creek's casino, het tafeltje.

„John,” zei hij opgewekt; „neem me niet kwalijk, maar mr. Creek zou je graag even onder vier oogen spreken.”

De vreemdeling keek geïnteresseerd op. „Wel, dat is juist de man, dien ik ook wil spreken, Creek. Ik ken hem niet, maar we hebben gecorrespondeerd, en hij schreef, dat hij me hier zou ontmoeten. Mijn naam is Harwood.”

Dave glimlachte. „Ik zal hem zeggen dat u er is, mr. Harwood. Maar eerst wil hij mr. Vanlanden even spreken. Ik denk dat hij zich wil verontschuldigen. Hij is in de achterkamer.”

John Vanlanden stond langzaam op. „U zult uw belofte ten opzichte van Lady niet vergeten?” vroeg hij. „U heeft er een goeden hond aan.” Hij keerde zich om en volgde Dave.

In de achterkamer achter een tafel zat Creek en keek doordringend, onder het licht der olielamp, naar John Vanlanden. Diens gezicht leek nog meer weggezonden in het schijnsel van het geelachtige licht.

„Allereerst,” zei Creek, met de vingers op de tafel trommelend, „wil ik je excuus vragen voor die kwestie met je hond. Ik beken, dat ik daar verkeerd aan heb gedaan. Ik hoop, dat de hond niets scheelt. Anders betaal ik de schade. Neem je daar genoeg mee? Ik weet niet wat een man meer kan doen.”

Vanlanden hief een vermoeide hand op. „All right. Lady mankeert niets, en ik geloof, dat ik zelf ook wel een beetje haastig was.”

„Goed! Nu zou ik zaken met je willen bespreken. Dave vertelde me — laat ik maar ronduit spreken — dat je daar in Tennessee, met de een of andere herrie, zes mannen hebt neergeschoten.”

„Dat is zoo. Maar ik loop er niet mee te koop.”

„Natuurlijk niet. Luister hier — wat zou je doen als je 2500 gulden had?”

„Als ik 2500 gulden had,” zei John Vanlanden met een schittering in de oogen, „ging ik naar een groote stad, naar den besten chirurg, en liet den kogel, die me langzaam vermoordt, bij m'n long wegnemen. Maar sta je me voor den gek te houden? Welke kans heb ik om 2500 gulden te krijgen? Hè?”

Creek's vingers trommelde door. „Dus 2500 gulden beteekent heel veel voor je. Het verschil misschien tusschen leven en dood. En je hebt er

al zes neergeknald.” De valsche oogen in het pafferig dikke gezicht loerden naar John Vanlanden. „Je weet misschien wie ik ben?”

John Vanlanden keek hem zoo strak aan, dat de ander de oogen neersloeg. „Ik heb van je gehoord.”

„Zoo. Dan wil ik je toch even vertellen, dat ik altijd krijg, wat ik hebben wil. Ik heb een machtige organisatie en veel relaties. Daardoor loop ik nooit gevaar; evenmin de lui, die iets voor me opknappen. Ieder, die voor mij werkt, is veilig. Daar hoef je dus geen zorg over te hebben. Alleen de lui, die me zouden willen verraden, loopen gevaar, ook door mijn machtige organisatie. Ofschoon, ik geloof niet dat jij kletsen zou, te oordeelen naar wat Dave me van je vertelde. Daarom wou ik je spreken.”

„Spreken doe je genoeg, maar je zegt niets,” vertelde John Vanlanden hem koel.

„Dat komt nu. Heb je verstand van olie?”

„Ik weet dat de lamp er van brandt. Dat is ongeveer alles.”

„Luister dan. Ik koop vanavond een olieterrein van iemand voor 25000 gulden. Die verkoper eischt contante betaling; daarom heb ik het geld bij me. Hij geeft mij vanavond het koopbewijs en ik het geld.”

„Tamelijk eenvoudig,” zei John Vanlanden; „alleen zie ik niet in, hoe dat mij 2500 gulden kan bezorgen.”

George Creek's gezicht zag er afstootender uit dan ooit. „Ik wil die 25000 gulden terug hebben. Ik had een mannetje gehuurd om den verkoper, als hij hier vertrokken was, op den weg te ontmoeten, en dat zaakje op te knappen. Maar hij is niet gekomen. De man, die me dat geld terugbrengt, krijgt 2500 gulden — en meer werk later. Maar hij moet afdoende kunnen werken; het slachtoffer moet niets kunnen navertellen.”

„Dat wil zeggen, dat hij vermoord moet worden,” zei Vanlanden rustig.

„Je hebt er al zes gedood,” viel Creek vlug in. „De man, dien ik nu bedoel, een zekere Harwood, is hier in de streek onbekend. Er zal verondersteld worden, dat hij in 'n dronken bui gevochten...”

John Vanlanden was opgesprongen. Zijn oogen hadden dien vreemden glans gekregen, waarvan Creek het eerst zoo was geschrokken.

„Je behoeft op mij niet te rekenen,” zei hij verachtelijk. „Ten eerste is Harwood toevallig een vriend van mij; ten tweede ben ik geen sluipmoordenaar. Als ik zes lui heb gedood, gebeurde dat ten minste in 'n eerlijk gevecht. Begrepen?”

De uitdrukking op Creek's gezicht veranderde

niet; zelfs hielden zijn vingers niet op te trommelen.

„Wel, als je er zoo over denkt, ga dan weg. Dan hebben we elkaar niet veel meer te zeggen. Alleen dit. Nog nooit heeft iemand Creek probeeren te verraden, die er later geen spijt van had. Of beter gezegd, geen gelegenheid had om er spijt van te hebben. Het is niet gezond om iets tegen George Creek te beginnen. Bonsoir.”

Als eenig antwoord keek John Vanlanden hem nog eens aan op een wijze, dat de schurk genoodzaakt was de oogen neer te slaan. Daarna keerde hij zich om en liep naar de deur. Maar terwijl hij den knop aanraakte, keerde hij zich, gewaarschuwd door de intuïtie van zijn vechtersleven, snel om, in de richting van Creek. In zijn andere, opgeheven hand was een revolver met gespannen haan verschenen.

Maar hij was te laat. Creek hield reeds een revolver in de hand. Een trek van den vinger, een knal klonk, en een rookwolk hing in de kamer. Door die rookwolk was John Vanlanden zichtbaar, gedurende een kort moment nog loodrecht, als onder hypnose. Midden in zijn voorhoofd was een kleine opening, nog niet rood gekleurd door bloed. Zijn oogen waren levenloos. Creek zag dat hij absoluut dood was, en Creek wist ook meteen dat hij zou verklaren, Vanlanden neergeschoten te hebben uit zelfverdediging.

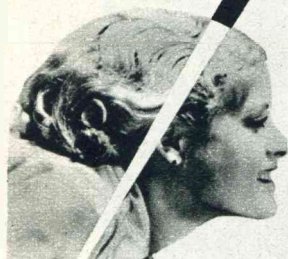
Toch, gedurende dat ééne korte moment, bleef het doode lichaam rechtop staan. Toen, langzaam, verloor het zijn evenwicht, en tuimelde voorover. Op dat moment rukte, achter Creek, Dave een deur open en stormde binnen.

En terwijl dat doode lichaam viel, trok een beenige vinger aan den gespannen haan! Nog eens trilde de kamer van een schot. Van zoo dichtbij werd het afgevuurd, dat de vlam ervan Creek's jas schroeide — precies boven zijn hart.

Den geheelen langen nacht brandden de lichten in het casino, terwijl vele mannen het geval tot den dageraad bespraken. Tusschen hen, de hond Lady op zijn schoot, zat dokter Harwood te luisteren. Hij had het geval onderzocht en begrepen, dat zich hier had voorgedaan wat als regel gebeurt na den dood: het samentrekken van de huid. Dat had nu tot gevolg gehad, dat de gespannen revolverhaan heel even, maar juist voldoende, was aangetrokken. Maar daar dacht Harwood niet aan, terwijl hij daar zwijgend zat en den hond streekte. Hij dacht aan de woorden van John Vanlanden, die nog na zijn dood den gemeenten schurk had gestraft.

OOK
UW HAAR
ZOO

zelfs wanneer U geen tijd of gelegenheid meer hebt voor een Shampoo-washing. U stroot eenvoudig een weinig Ondula droge Shampoo uit den

PATENTVERSTUIVER

op Uw haar, laat het er enkele minuten op inwerken en alle vet en stof is verdwenen, terwijl Uw haar zacht, golvend en glanzend is geworden. Ondula droge Shampoo

WASCHT... EN GOLFT

Verkrijgbaar in alle goede zaken à 25 cents per patent-verstuiver.

De Ondula droge Shampoo is een artikel van The Bitywave Cy., evenals de bekende Ondula Shampoo, BOM en Pat-a-Vac.

Importeurs:

G. LINDNER & Co. Singel 107, A'dam.

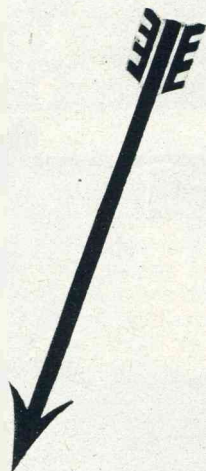
Waar niet verkrijgbaar zendt bedrag van 30 cents aan postzegels aan de Importeurs of stort dit bedrag op postgiro 115565 en U ontvangt den patent-verstuiver Ondula droge Shampoo.

Brieflessen

Waterbouw, betonb. wegen, werktuig, scheepsb. gast, koelt. verwarmingst. electrot. radiot. machinist. chauff. loodgieter, timmerm. meubelm. schilder. metselaar. wagenm. schenm. reclametek. typograaf. analist. handelsscr. boekhouden. verkoper. etaleur. winkelchef. enz. Prosp. & inl. gratis.

TMO HILVERSUM 12.

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:

Centrale Adv.-afdeeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

Wat denkt U van O-KEE?

(De bekende LONKA versnapering à 5 cent)

**KOFFIE
VAN
KOK**
paarsmerk

24
PER
HALF POND

Paarsmerk koffie van Kok komt er hoe langer hoe meer in. Dat kan trouwens niet anders. Ieder, die deze koffie eenmaal geprobeerd heeft, begrijpt niet, hoe voor zoo'n lage prijs zulk een lekkere koffie geleverd kan worden. Maar als U weet, dat Kok zelf importeert, zelf brandt en in eigen winkel verkoopt, dan is het U duidelijk, dat paarsmerk koffie van Kok ook werkelijk goed kan zijn. Om het U zoo gemakkelijk mogelijk te maken, bezorgen wij 5 pond franco door de geheele stad. Bovendien geven wij U dan nog een kwartje korting, zoodat U voor vijf pond heerlijke koffie in huis kunt hebben. (Telefoon 56784)

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Uitslag

Heck

Prijsraadsel
No. 1

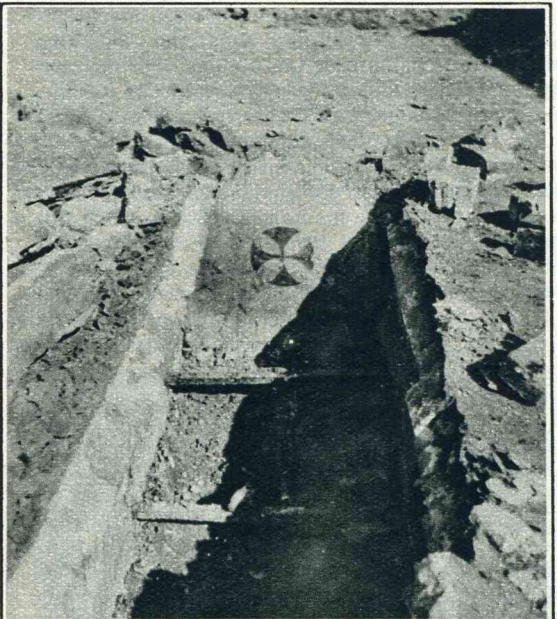
PRIJSWINNAARS ZIJN:

- 1e prijs** W. DE WAAL, Admiraal de Ruyterweg 124, Amsterdam (W).
- 2e prijs** H. VAN BREE, Berkelschelaan 31b, Rotterdam.
- 3e prijs** C. DE GROOT, Julianalaan 19b, Hillegersberg.
- 4e prijs** P. ROOY, Zuidwal 83 (zaal 15), Den Haag.
- 5e prijs** J. M. WEYMANS, Chrispijnlaan 131b, Rotterdam.
- 6e prijs** S. CALFF, van Musschenbroekstraat 171, Amsterdam.

Wegens de groote belangstelling en de vele deelnemers aan de eerste prijsvraag, gepaard aan de talrijke goede oplossingen, heeft Heck's 100 EXTRA TROOSTPRIJZEN beschikbaar gesteld, zoodat in totaal 200 TROOSTPRIJZEN zijn verzonden. Prijsraadsel no. 2 circuleert nu. Sluiting 30 September a.s. Prijsraadsel no. 3 circuleert vanaf 1 October. Hierin worden tevens de oplossingen en de namen der troostprijswinnaars van prijsraadsel no. 1 bekend gemaakt.

Bij de verbouwing aan het Schuttershof te Middelburg stuitte men bij het ontgraven van 't Zuidelijk deel der voormalige groote zaal op oude gemetselde graven. Direct werden de deskundigen van deze vondst verwittigd. Van r naar l.: mr. J. G. Veltman Fruin en mr. A. Meerkamp van Embden, resp. penningmeester en secretaris van het Zeeuwsch Genootschap der Wetenschappen; de aannemer Walraven en dr. W. S. Unger, gemeentearchivaris van Middelburg, bij 't blootgelegde graf.

Het opengelegde gemetselde graf uit de 14e of 15e eeuw te Middelburg, vermoedelijk van het Augustijner klooster, dat toen ter tijde op deze plaats stond. Het fraai bewaarde roode priesterkruis op de wanden van het graf wijst ook in deze richting.

De werkzaamheden aan den weg te Souburg beginnen de voltooiing te naderen. Een kijkje bij het Wissel, waar de veel te smalle brug wordt verbreed.

Door de vele successen aangemoedigd, steekt zeebad Vlissingen energiek de handen uit de mouwen en zoo zal men het volgend jaar 'n nieuwe attractie bezitten in een fraaie wandelpier. Met den bouw daarvan is dezer dagen reeds begonnen.

Een groepsfoto van de officiele opening der tentoonstelling van Ooft en Tuinbouw in Westelijk Zeeuwsch-Vlaanderen, die deze week te Zuidzande gehouden werd.

OOG VOOR KLEINIGHEDEN

door Fred Ijkes

Ik heb je nu al honderd keer verteld, Field," zei mijnheer Hoover geïrriteerd, „dat niets verkeerd kan gaan. Als je benauwd bent om een paar minuten in die uniform te lopen, en daardoor 10.000 gulden te verdienen, nou, d'r zijn zat lui, die het wel durven..."

Zijn metgezel in de taxi, een kleine verschrompelde man, wiens smal gezicht uitstak boven een nieuwe uniform van het electriciteitsbedrijf, schoof onrustig heen en weer.

„Veronderstel, dat hij niet wil teekenen," murmelde hij; „veronderstel dat hij iets in de gaten heeft"

Mijnheer Hoover zuchtte zwaar en voelde in zijn binnenzak. Hij haalde een boek te voorschijn met formulieren, voorzien van een officieel hoofd, een vel cartonpapier en een chèque ten bedrage van 20.000 gulden aan Henry Whitman of order. Het carbonpapier schoof hij onder het eerste formulier; de chèque schikte hij zorgvuldig onder het carbonpapier.

„Dan, Field," antwoordde hij geduldig, „kost het me tien gulden drukkosten voor deze formulieren, veertig gulden voor jouw uniform — en tien duizend gulden. De andere tien duizend verlies jij. Maar hij zal wel teekenen."

Eenige oogenblikken reden zij zwijgend verder. Dan glimlachte mijnheer Hoover.

„Psychologie, Field; psychologie. Dat is 't wat mij succes brengt. Ik heb Bloom's antecedenten allemaal nagespeurd. Hij is rijk. Hij heeft geen secretaris en teekent alles zelf. Hij is slecht van gezicht. Mocht het formulier niet goed zijn, — wat ik niet geloof — dan zal hij dat toch niet zien. Hij is nerveus, waar hij misschien wel een reden voor heeft, en hij is juist de soort man, die bang is voor elke uniform, en hij zal doen wat hem gezegd wordt. De uniform zal hem overtuigen, dat alles in orde is. En zijn bank is gewend aan groote chèques. Man, je verdient tien duizend gulden voor een schijntje moeite, en nog minder risico."

Zij lieten de taxi stoppen aan het begin van de straat, stapten uit, betaalden en sloegen iets verder een smalle dwarsstraat in. Daar gaf mijnheer Hoover zijn laatste instructies, waarna Field terug ging in de breede straat, om honderd meter verder een deur binnen te gaan, welke leidde naar de flat en het kantoor van mijnheer Bloom, wiens zaken in verband stonden met kostbare edelsteenen — artikelen, waarvoor hij contant betaalde, zonder te vragen waar ze vandaan kwamen.

Mijnheer Hoover stak een sigaret op, wachtte en liet voor tijdverdrijf zijn gedachten gaan.

Het leven was niet kwaad, bedacht hij, als je maar hersens had en initiatief. Lui als Field waren anders. Die moest je bij de hand leiden; je moest voor hen denken. Zij voorzagen alle moeilijkheden niet. En tenslotte maakten zij altijd de groote fout. Mijnheer Hoover had nooit een fout gemaakt. Nauwelijks vijf minuten waren verlopen, toen Field weer verscheen, triomfantelijk.

„Hij heeft het gedaan," fluisterde hij opgewonden. „Eerst dacht ik, dat hij niet wou. Maar ik vertelde hem wat jij gezegd had — dat er 'n reorganisatie was, en dat hij het formulier moest teekenen, als hij op het licht aangesloten wilde blijven."

„Oh," zei hij een beetje wantrouwig, en juist, toen ik dacht dat hij zou weigeren, nam hij een pen en teekende. Ja, die uniform —"

Mijnheer Hoover interrompeerde ongeduldig. Hij trok het formulierenboek uit Field's hand en haalde het carbonpapier bij de chèque weg. Dan grinnikte hij opgewekt.

„Prachtig," fluisterde hij, „schitterend. Ik wist wel dat het zou lukken."

Onder aan de chèque, ten bedrage van twintig duizend gulden, was duidelijk een reproductie zichtbaar van mijnheer Bloom's handtekening.

Vijf minuten later stak mijnheer Hoover een sleutel in de deur van de kleine flat, die hij eenige dagen eerder in de buurt had gehuurd. Hij wierp een opgewekten groet naar den politieagent, die dicht bij de deur stond, teneinde de aandacht af te leiden van Field's uniform — maar de agent was absoluut zonder argwaan.

Eenmaal binnen, ging mijnheer Hoover met pen en inkt aan het werk op de chèque. Geroutineerd als hij was, waren vijftien minuten voldoende om den carbonafdruk der handtekening te overtrekken. Daarna wachtte hij tot de inkt goed was gedroogd, en wischte met een zacht stukje rubber de laatste sporen van den oorspronkelijken afdruk uit.

Hij hield de chèque tegen 't licht en grinnikte weer.

„De volmaaktste misdaad, Field," riep hij volstaan. „Geen ordinaire vervalsching. Dat is onverstandig en makkelijk te ontmaskeren. Maar dit is werkelijk de handtekening van den ouden heer zelf."

Een oogenblik stonden beiden te glunderen. De man tien duizend gulden! Gauw verdiend, zonder risico. En je kon er een tijd plezier van maken.

„Hersens moet je hebben," constateerde mijnheer Hoover bescheiden.

De kassier van de groote bank om den hoek was

zeer beleefd, zooals hij dat altijd was tegenover vrienden van een rijken cliënt. Aan de echtheid der handtekening twijfelde hij geen moment.

Mijnheer Hoover vroeg betaling in klein bankpapier.

„Ik ga binnenkort naar het buitenland," zei hij opgewekt, „en groote banknoten zijn daar moeilijk te wisselen."

En makkelijk na te speuren!

Hij tikte betekenisevol op de dikke leeren geldtasch, toen hij zich een paar minuten later op straat bij Field voegde. Zij liepen in de richting van hun flat.

„'t Is alles zoo doodmakkelijk, Field — als je maar je hersens gebruikt. 't Is zorgeloosheid, die de meeste zaken bederft — je mag geen enkele kleinigheid over het hoofd zien. Dat is hier niet gebeurd, en daarom kon het niet mis lopen. Bloom heeft geen verdenking, en zal niets aan de weet komen, voor wij ver weg zijn. De uniform was een meesterstukje Field, weet je —"

Met een vloek brak hij af en draaide zich snel om.

„Het meesterstukje was ditmaal niet compleet, mijnheer Hoover," glimlachte de lange man, die onmiddellijk achter hem was komen lopen, vergezeld van een reusachtigen geüniformden agent. „Ik moet u verzoeken — Houid 'm, Cramer!"

Een korte worsteling, en mijnheer Hoover zag, dat het spel verloren was. Hij gaf zich over aan de handboeien, evenals Field. De lange man riep een voorbijrijdende taxi aan.

„Je hebt me dezen keer," hijgde Hoover, „maar hoe? Ik dacht, dat die uniform —"

De lange politieman glimlachte, terwijl hij de geldtasch van de straat opdraapte.

„De uniform van beambte van het „Electriciteitsbedrijf" was een meesterstuk, Hoover," gaf hij toe, „maar, zooals je zei, 't is zorgeloosheid, die de meeste zaken bederft. Het over het hoofd zien van kleinigheden. Weet je — mijnheer Bloom is wat ouderwetsch; hij houdt niet van electrisch licht. Hij heeft nog gas op z'n kantoor!"

Zij hadden gevoetbald.

Onthulling van het monument van den grooten meteoroloog prof. Dr. Chr. Buys Ballot te Kloetinge, waar hij geboren werd in het jaar 1817. Burgemeester Zandee van Kloetinge verwelkomt de aanwezigen voor de onthulling.

Toespraak van jhr. mr. Quarles van Ufford na de onthulling.

Zeeuwsch Nieuws

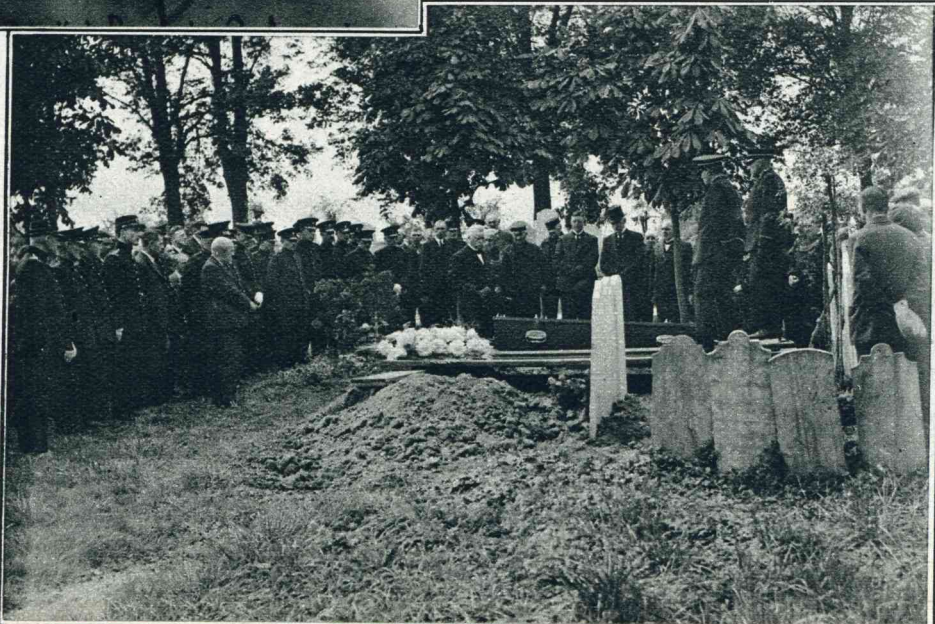
Een zoon, de vroegere burgemeester van Veere, en een dochter van prof. Buys Ballot leggen een krans bij het monument.

Zeebad Vlissingen bereikte dit jaar een record, wat het aantal baden betreft. Dinsdag 17 Sept. werd de 70 000ste bader bereikt, die der traditie getrouw wederom en nu een bijzondere verrassing ontving van den burgemeester.

Drukte in de haven te Vlissingen. In den tijd van een paar maanden nadat de haven van Vlissingen (sinds 15 Juni) autonoom is geworden, is thans reeds een grotere hoeveelheid kolen gebunkerd dan in het geheele jaar 1933 — Bunkerende schepen in de haven.

Te Middelburg werd op Zaterdag 21 September 't stoffelijk overschot van den heer Lorier, gewezen hoofdagent van politie, in tegenwoordigheid van het geheele politie-corps ten grave gedragen. De overledene was een zeer bekende figuur in Middelburg en was reeds meer dan 30 jaar bij de Middelburgsche politie. — De commissaris spreekt bij de groeve.

Bie ons op 't durp

Dust dae stieng m'n dan eindelieng voe de Jaerbozze, en 't was a knap laete, en m'n waere blieje da m'n d'r dan toch beland waere.

Aleen wou Jipje d'r eerst nie in omreden 't een hulden kostede, en 'um zee mae, dazze blieje moste weze da m'n kwamme kieke, wan van kieke kwam koope, en azze verkochte a ze d'r winst, net as 'um, en as t'r menschen bie 'um in de zaak kwamme dan liet t'n ze toch ok gin intree betaele, en da leken nergest op, mae die meneer an 't leket dien lachte mae is en ik poete Jipje in in z'n rik en toen schoof 'n deur, gelokkig!

En toen ware m'n d'r in, mae wat noe, zo'n groot kot van een gebouw, wae mos je noe behunne?

Lae m'n mae van bovenan behunne, zee ik, wan ik a g'hoore, da je dat 't beste kus doe. Dust toen wouwe m'n an 't klummen gae, mae toen zag ik da t'r een lift was, en ik riep: O! en m'n stieng stille, en ikke nae de lift, en Kee, de vrouwe van Jipje, die riep mae, wat a m'n gonge doe, wan die vertrouwen 't nie omreden ze noga wandochtig is van d'r eige. Ik zegge: niks, mensch, en zo kwamme m'n bie de lifte, mae dat a ze nog nie 'ezie of ze begust bienae te julen, en ze riep: D'r 'ei je 't noe a! Dienke julder soms, da'k in zo'n akelig dienke za gae, warmee je as een vierpiele de lucht inschiet? Ik zou je danke, daer e'k a genogt over 'eleze, en ik doe 't nie!

Mae de menschen achter ons die stieng op te driengen, en die vint in die lifte wier ok a kwaed en riep da m'n op moste schiete, en ik wou Kee d'r net indouwe, en dae glip ze nog tusschen m'n viengers deur en vort is ze.

Lae mae gae, zee Jipje, die nog a kalm is van z'n eige, en tegelijk gong de lift a dicht en m'n schote nae boven, en de vrouwe, die niks 'ezeid a, mae die toch ok benauwd was in da vreemde dienke, wier een bitje kwaelijk, en ze was blieje da m'n d'r wee uut waere.

Afijn, bel bel, wat a t'r al te zien is op zo'n bozze, das verschrikkelijk, en je begriep nie, wien a dat allemaal mo koope mie den crisis, afijn, 't leken we een 'eale stad van wienkels. En m'n liepe zo rond, mae wien a m'n zagge, Kee nie.

En nae een 'alf uurtje daelden m'n een verdieping of, en gonge dae ok is kieke, en toen 'oore m'n, toen a m'n verbie zo'n kraem komme, ineens: Uila! roepe, en dae zit Kee vrentig in zo'n kraem. Dat was noe een kraem van goud en zulver, en de vint die d'r in stong, a d'r plezier in, dat Kee zovoe goud en zulver an a, en die a 'evroge of ze nie een stuitje bie z'n kwam zitte, voe de reclame, en dat a ze edae ok, en d'r stieng zovoe menschen voe te kieke of 't een kiekspul was.

Mae Jipje die most er niks van e, van zukke reclame, wan je weet nooit, wae dat op uutloopt, zee d'n, en een wuuf is maer een wuuf, en dan weet je genog!

Dust wulder mie z'n vieren wee op stap, en nog een verdieping laeger, mae m'n wiere toch zovoe moei, en eindelieng stelden ik voor om d'r maer uut te gae. En ik keek is op m'n orrelozie, en dae zag ik tot m'n schrik, dat 'et a vuuf ure was, en om kwart nae den vuren zou de bus wigriege, en die stieg glad bie den Dom.

Dust wulder d'r uut 'erouch, en da gong ok a nie makkelijk, wan d'r was zo vreed vee volk, en de beenen 'enome en nae den Dom, mae toen a m'n daer ankwamme, was t'r gin bozze mi, die was a lank a vort, wan 't was kwart voe zesse.

En dae stieng m'n noe, en den een dust den aer nie an te kieke of ies te zeggen, en m'n keke allemaele nae beneje, en zo stieng m'n.

'Oe komme m'n vandaeg nog op 't durp terug? dat was de vraege waer a m'n an dochte, mae 'n wiste d'r gin van alle een antwoord op.

En a t'r nie een vint 'ekommem a.... mae dat vertel ik komende weke!

De groetenisse,

PIER VAN 'T HOF.

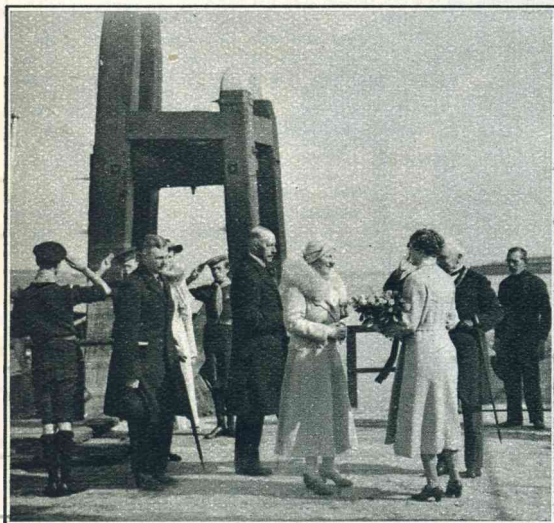
De aankomst van H. K. H. op het terrein van de tentoonstelling te Zuidzande, begeleid door den Commissaris der Koningin, door den burgemeester van Zuidzande en den voorzitter van de tentoonstelling „Voor Ooft en Tuinbouw”, den heer van Zuyen, burgemeester van Breskens en het verdere tentoonstellingsbestuur.

De aankomst per boot aan de Zeeuwsch-Vlaamsche kust.

H.K.H. Prinses Juliana bezoekt Z.-Vlaanderen

Overal met groot enthousiasme ontvangen. - De tentoonstelling te Zuidzande het hoogtepunt

De verwelcoming te Terneuzen.

Bezoek aan de burgemeesterswoning te Zaamslag. De burgemeester van Zaamslag spreekt H.K.H. toe.

Te Sluis, waar niet werd uitgestapt, verdrong een dichte en enthousiaste massa zich om de auto, terwijl H. K. H. minzaam groette.

Enthousiaste hulde te Sas van Gent, waar de Prinses op het balkon van het raadhuis verschijnt.

Zeeuwsche Omroep

Hallo ! Hallo ! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Uit Goes meldt men ons, dat een politiek leider op de beide Bevelanden bij het postkantoor gezakt is door een kelderrooster, waar een gat in was.

Op zijn post sterven is niet voor ieder leider weggelegd. Hij mag dus blij zijn, wanneer hem in Zeeland de gelegenheid geboden wordt, bij de „post” te sneven !

Men meldt ons uit Middelburg, dat de directie van de Zeeuwsche confectie-fabriek des avonds iemand op het dak heeft hooren loopen en pogingen waarnam van dezen bezoeker, om een achterdeur te openen.

De crisis werkt door in alle lagen van de maatschappij. Nu willen zelfs heeren inbrekers reeds confectie-pakjes gaan dragen !

Ten nadeele van een hotelhouder te Breskens zijn twee konijnen uit het mesthokje gestolen.

De burens houden nu de katten binnen.

In den nacht van Zondag op Maandag werden bij een inwoner van Heikant niet minder dan vijf ganzen en twaalf konijnen gestolen.

De gewapende macht loopt met politie-bonden naar braadlucht te speuren !

Uit Kruiningen-Ierseke wordt ons bericht, dat de stationsverlichting zeer verbeterd is. Vroeger had men kaarslicht, toen werkte men met gebrekkige petroleumlampen en nu is er electra aangelegd.

Het gaat steeds crescendo aan de Zeeuwsche lijn. In het aller-eerste begin schijnt men zich zelfs te hebben moeten behelpen met stationschefs, die wegens het gebruik van spiritualiën een fosforiseerenden neus hadden !

Een provinciaal blad schreef dezer dagen, dat de danslustigen te Hansweert, ter gelegenheid van een „bal champêtre”, op de „toon” van het muziekkorps gewald hebben.

Men mag niet denken aan de mogelijkheid, dat de muzikanten eksteroogen hebben gehad.

Men meldt ons uit Aardenburg, dat tengevolge van een plotseling uitgebarsten noodweer de film van de Jantjes pas later afgedraaid kon worden.

Het zijn natuurlijk niet de echte Jantjes geweest ; die zijn niet bang voor 'n beetje !

Te Kloetinge is een monument geplaatst ter eere van een dorpsgenoot, die beroemd is geworden als weerkundige.

Menschen, die op de plaats vreemd zijn, en het willen zoeken, kunnen een vergrootglas halen bij den veldwachter !

Te Vlissingen houdt „Eerste hulp bij ongelukken” een tentoonstelling met demonstraties.

Wanneer er toevallig geen ongelukken gebeuren in de zaal, zullen er ongelukken begaan worden. Weest op uw hoede.

Hier is nu niets meer aanwezig, waarom wij sluiten tot de volgende week Zaterdag, dames en heeren !

Oranje boven !

Tot slot bracht H.K.H. een bezoek aan een vroegere vriendin, doctoranda Dufour, dominé te Groede.

NIET MODERN

Wilt gij niet, dat dit van Uw kleding gezegd wordt, verschaft U dan een juist inzicht van de Herfst- en Wintermode 1934-'35 door het aanschaffen van **WINTERWEELDE 1935**

Het bevat een uitgebreide collectie der nieuwste modellen, volgens de laatste modes, voor ieder figuur en leeftijd. Het is geheel in Hollandschen tekst geschreven en deels in prachtige kleurendruk uitgevoerd.

Prijs voor abonné's 50 ct.
(Voor niet-abonné's f 1.—)

Van alle in Winterweelde voorkomende genummerde modellen zijn onze Kant en Klaarpatronen verkrijgbaar tegen de geringe vergoeding van f 0.20, f 0.35 of f 0.50. Per post 10 ct. extra. Dit geldt ook voor bestellingen bij de agenten.

EEN PUNT VAN BELANG is ook de groote keus van de maten der modellen, t.w. van maat 38—52 of bovenwijdte 80—124 centimeter.

Attentie! Bestellingen kunnen als volgt geschieden: Door bemiddeling van Uw agent of bezorger, afgehaald aan het bureau van ons blad, door girostorting op No. 142700, door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR
PANORA
NASSAUPLEIN 1 — HAARLEM

Alle patronen uit Winterweelde zijn ook aan ons bureau uit voorraad verkrijgbaar.

VRAAGT ONZE PRACTISCHE HAND-LEIDING VOOR HET GEBRUIK DER PATRONEN, PRIJS SLECHTS 15 CT.

Winterweelde

ZEEUWSCHE SPORT

De strijd om den „Ons Zeeland“-beker stond Zaterdag j.l. in het middelpunt der belangstelling. Vier ploegen zouden strijden om het bezit van ons blad geschonken wisselprijs. „E.M.M.“ kon definitief eigenaar worden en het was dus plicht van de andere deelnemende ploegen om zoo goed en zoo sterk mogelijk voor den dag te komen. Er waren inderdaad ook flinke ploegen opgekomen en Marathon en Odidas hadden een extra sterk zestel op de been gebracht. Het heeft niet mogen baten en de E.M.M.-ers hebben evenals in 1932 en 1933 op overtuigende wijze hun meerderheid getoond. Met een flinken voorsprong ging de laatste E.M.M.-looper over de eindstreep, nadat van den start af de E.M.M.-ploeg een voorsprong had gehad. Werkelijk een fraaie prestatie van de blauwbroeken, waarmee we hen gaarne van harte gelukwensen. We weten, dat deze overwinning de kroon is op een jaar van hard werken, waarin de E.M.M.-ers steeds dezen wedstrijd voor oogen hebben gehad. Alles hebben zij er op gezet om dezen beker te winnen. De tegenstanders zijn zoo sterk mogelijk voor den dag gekomen om de overwinningreeks te breken. Des te fraaier is het, dat op zoo overtuigende wijze de meerderheid werd getoond.

Intusschen hebben nummer twee en drie een prachtstrijd geleverd om de tweede plaats, waarin Wilhelmina, de ploeg, welke als vierde eindigde, slechts even een woordje heeft meegesproken. Het waren Marathon en Odidas, welke een zeer spannenden strijd te zien gaven. Van den start tot het eerste wisselpunt (400 Meter) verzekerde E.M.M. zich een nuttigen voorsprong en liet Wilhelmina nummer drie en vier, resp. Marathon en Odidas, even achter zich. Bij het tweede wisselpunt was Wilhelmina iets op E.M.M. ingelopen en waren ook beide anderen, Marathon en Odidas, wat komen opzeten. De laatste twee lagen toen precies gelijk. Dit was dus na de eerste 800 Meter. In het derde stuk, de eerste 1500 Meter, maakte E.M.M. zich geheel los, terwijl Wilhelmina naar de laatste plaats terugviel. Marathon toonde zich hier sterker dan Odidas en liep een 50 Meter uit. In de toen volgende tweede 1500 Meter echter bracht Odidas een sterke kracht, die den voorsprong van E.M.M. met een flink stuk verkleinde en Marathon terugdrong naar de derde plaats. Deze voorsprong was maar van korten duur, want de direct daarop volgende 800 Meter zette Marathon er alles op om weer de tweede plaats te herwinnen, wat schitterend gelukte. Wilhelmina bleef op de vierde plaats, terwijl E.M.M. den voorsprong weer met een 30 Meter vergrootte en op ongeveer 130 Meter bracht. In de laatste 400 Meter werd de strijd tusschen Marathon en Odidas beslecht, doordat Marathon de tweede plaats niet meer afstond. E.M.M. won den wedstrijd betrekkelijk zonder strijd in 14 min. 57½ sec., gevolgd door Marathon in 15 min. 21 sec. Nummer drie was Odidas in 15 min. 30 4/5 en vierde Wilhelmina in 16 min. 09 1/10 sec.

Luchtvaart en voetbal eischen een deel van de belangstelling van het sportlievend publiek, doch ondanks dat was er een flinke belangstelling. En zoo prijkt nu de „Ons Zeeland“-beker tusschen vele andere trophèes in de kas van „E.M.M.“ als een bewijs, dat deze Vereniging een dertien jaren achtereen beschikte over de sterkste zes in dezen wedstrijd.

De tweede voetbalzondag bracht enkele uitslagen, welke in het geheel niet verwacht waren. Alvorens echter de resultaten van dezen Zondag met enkele woorden te memoriseren, moeten we een fout herstellen van vorige week, toen we Zierikzee gelijk lieten spelen tegen Hansweert, terwijl de juiste uitslag 'n reuzenoverwinning voor Zierikzee te zien gaf. Zierikzee heeft ook den tweeden wedstrijd in een overwinning omgezet en Zeelandia 2 met 3-1 geslagen. Hansweert kon het ook nu niet tot een overwinning brengen en moest in Goes de meerdere erkennen. Vergelijkende de cijfers van vorige week tegen Zierikzee en nu tegen Goes, kunnen we zeggen, dat de 4-0-nederlaag nog geen al te slechte prestatie is. Goesche Boys zijn voor de eerste maal in het strijdperk getreden en wel tegen de Middelburg-reserves. Het werd een schrale overwinning voor Middelburg 2 n.l. 2-1. Hoofdplaat heeft het ook nog niet tot een overwinning gebracht en in Vlissingen 2 zijn meerdere gevonden.

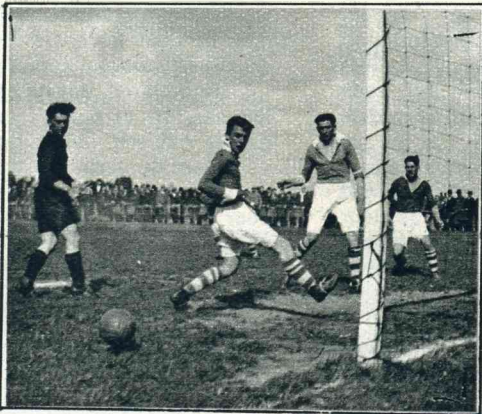
Hulst schijnt dit jaar weer iets te zijn versterkt en begon met Terneuzen 2 te kloppen met 1-2. Oranje en De Zeeuwen deelden de eer, wat wij van de Zeeuwen niet verwacht hadden. De mannen van Oranje hebben het er goed afgebracht. Axel hield zich Breskens van het lijf en bracht Breskens voor het eerst sedert de intrede in den K.N.V.B. een geduchte nederlaag toe.

De tweede-klassemannen hebben het er over het algemeen niet zoo goed afgebracht als vorige week. De resultaten speciaal van Zeelandia en Vlissingen geven te denken ten aanzien van de sterkte van de tweede klasse A. Baronie, de kampioen van vorig jaar, won op eigen terrein van Zeelandia met 4-2, wat een goed resultaat van Zeelandia genoemd kan worden, doch eigenlijk voor Baronie op eigen veld een te kleine overwinning. Vlissingen liet zich thuis een punt ontnemen door Alliance. Een overwinning door Vlissingen was veel meer voor de hand liggend, gezien de prestatie van vorige week en de capaciteiten van Alliance.

Middelburg ontving Terneuzen en deze eerste strijd voor de competitie en tegelijkertijd om het kampioenschap van Zeeland eindigde in een groote overwinning voor Middelburg. Met niet minder dan 9-2 moest Terneuzen er aan gelooven. De twee doelpunten waren beide strafschoepen, welke de Middelburg-backs veroorzaakten door hun bekende forsche speelwijze. Het moge niet opzettelijk zijn, toch schuilt er een groot gevaar in een al te fors optreden. De kracht van de Middelburg-achterhoede is zoodanig, dat zij niet fors hoeft te spelen en daarom is het dubbel jammer, dat er dergelijke gevallen zich voordoen. Terneuzen heeft een aardige ploeg, welke niet slecht speelt, doch niet opgewassen is tegen een spel als dat van de groen-witte ploeg van j.l. Zondag.

Middelburg—Terneuzen 9-2. Het elftal van Middelburg, dat door 'n zware straf zijn 1ste klasserschap verloor en thans nog met invallers voor de middenvoor en keeper uit moest komen. Ondanks een en ander voelt het zich in de 2e klasse goed thuis en verpletterde Terneuzen met 9-2.

De aanval van Middelburg in buitenspelpositie. De bal gaat evenwel naast.

De verdediging van Terneuzen zet alle zeilen bij tegen een aanval van Middelburg.

Te Terneuzen hadden Zaterdag tot sluiting van het seizoen wielervedstrijden plaats, die als gala-wedstrijd nog heel wat belangstelling trokken.

Vlissingen—Alliance 2-2. Het elftal van Vlissingen, dat Zondag 'n veer moest laten tegen Alliance uit Roosendaal.

Moment uit dezen wedstrijd. Een aanval op het doel van Alliance.

De keeper van Vlissingen onderbreekt een aanval

HET HUIS VAN DEN CHINEES

DOOR R. F. STENTON

Twee dingen moeten wij in de eerste plaats even vast stellen: het geheugen van 'n Oosterling is zeer goed, en een ieder, die in 't Westen gewoond heeft, kan onmiddellijk aan den buitenkant zien, of een bepaald huis al of niet aan een Chinees toebehoort.

Het huis van Sam Chong was het eerste huis, dat men zag, als men in Lawes aankwam en den eersten keer, dat Scarsdale het in de gaten kreeg, zag hij, dat het het huis van een Chinees was.

Dat was eenige jaren geleden; Lawes was toen een bloeiend mijnkamp en eischte een goed deel van de attentie op van dat beroemde corps: de Koninklijke Bereden Canadeesche Politie, kortweg de „Mounties” genoemd. Toen hij met de patrouille van O'Higgins kwam binnenrijden, ontmoette Scarsdale Sam Chong voor het eerst.

De patrouille kwam moe en bestoven het pad afrijden. De heuvels zagen er in de hitte grijs uit. Het eenzame huis zag er eveneens grijs uit. Het had drie ramen, die met vuile grijze gordijnen behangen waren. Boven de deur hing een plank met de aankondiging: Sam Chong-Wasscherij, in het Engelsch en Chineesch. Dat was de voorkant. Aan den achterkant was het huis gedeeltelijk over de rivier de Wayamous gebouwd.

Scarsdale reed half slapend achteraan. O'Higgins en Barrett waren juist ter hoogte van de deur, maar zij keken een anderen kant op. Het was Scarsdale, die plotseling de deur zag opengaan, terwijl er iets — een bal van glanzende kleuren — uit kwam springen en rollen, tot vlak bij de hoeven van Barrett's paard.

Scarsdale gaf een schreeuw en spoorde zijn paard voorwaarts. In twee sprongen was hij naast het voorwerp. Alsof hij op een herfstbijeenkomst rijkunstjes uithaalde, boog hij zich uit z'n zadel en greep dien dansenden bal, vóór Barrett ergens erg in had. Zijn gang dreef hem even vooruit en hij had wat moeite met zijn paard. Maar toen hij zijn verovering eens op zijn gemak kon bekijken, zag hij, dat hij een heel klein, heel dik Chineesch meisje in zijn armen had, dat voortging met op en neer dansen en nu ook nog sputterde van pret.

Lachend reed hij naar de anderen terug. De dame lachte eveneens. Zij was zoo glibberig als een stuk zeep, om vast te houden, daar zij gekleed was in een jasje en broekje van zwaar geglansde Chineesche blauwe zijde, opgewerkt met mauve vlinders.

„Kijk die kleine flirt eens!” riep Scarsdale verrukt.

Zij reden naar het huis. En Sam Chong, die alles gezien moest hebben, wat er gebeurde, was, kwam in een gescheurde blauwe overall naar buiten loopen, blijkbaar zoo van zijn waschtobbe.

Zijn Engelsch was hij in de opwindning kwijt geraakt. Maar er was een soort universeele taal in het snelle Chineesch, waarin Sam Chong Scarsdale verzekerde, dat, omdat hij dat verachtelijke vrouwelijke persoonkje had gered, dat toevallig Sam Chong's dierbaarste bezit uitmaakte, hij, Sam Chong, nooit een kans voorbij zou laten gaan, om Scarsdale een dienst te bewijzen en zeer zeker altijd al zijn hemden voor niets zou wasschen.

Scarsdale zei: „Oh, dat is wel goed, hoor, John!” en maakte aanstalten om op te rijden. Sam Chong's Engelsch kwam toen plotseling weer terug en hij zei vastbesloten: „U kom even binnen!”

Scarsdale keek, als om hulp zoekend, naar O'Higgins, maar de sergeant, die den Chinees gadesloeg, zei: „Ga maar even naar binnen — het kan nooit kwaad!” En dus steeg Scarsdale af en betrad voor het eerst van zijn leven het huis van een Chinees.

Sam Chong, die op oude muilen heen en weer klepperde, zette hem in een gebarsten tumbler een eigenaardigen drank voor. Scarsdale dronk zonder er veel op te letten en keek inmiddels om zich heen. Hij was teleurgesteld. Daar hij nog jong was, had hij een soort Oostersch mysterieus interieur verwacht, maar de kamer waar hij stond was vuil en kaal. Door een nauwe deuropening keek hij in drie andere kamers, die alle achter elkander lagen. De laatste was boven de rivier gebouwd en daar was een zeer magere landgenoot van Sam Chong met de wasch bezig.

Terwijl Scarsdale stond te kijken, nam hij zijn tobbe op, droeg die naar het midden van den vloer en drukte ergens op met zijn voet. Een valluik ging open. De Chinees wierp den inhoud van zijn tobbe er in en liet de veer los, waardoor het valluik terugsprong.

Scarsdale zette den leegen tumbler neer. Hij voelde in zijn aderen den drank zacht branden. Sam Chong zei: „Ik u niet vergeten. Gij goede man!”

***

Een paar jaar later was hij in Lawes terug als korporaal met twee manschappen en zocht naar onwillige getuigen in een moordzaak. Hij bleef daar een week. Hij was Sam Chong glad vergeten, maar hij zond een hemd naar de wasscherij. Het kwam terug, keurig gewasschen en gestreken... en er was niets voor berekend. Toen kwam hem voor een oogenblik Sam Chong weer in de gedachten en hij verwonderde zich over het goede geheugen van den man.

Maar al spoedig vergat hij de zaak weer, hoewel hij met Sam Chong en zijn goede geheugen nog niet klaar was.

Den derden keer, dat hij naar Lawes kwam, was het winter. Hij kwam uit het Noorden. Hij had een lijden doorgemaakt, zooals het slechts aan weinigen beschoren is te overleven, als de laatste overlevende van de Coot River-tragedie.

Wij behoeven hier die historie niet weer op te halen, maar Scarsdale was de eenig overgeblevene van vijf man en hij stierf bijna op zijn voeten, toen hij Lawes bereikte.

Gedurende acht of negen dagen had hij als het ware geleefd op het besef,

dat vijf kleine notitieboekjes in zijn ransel aan de autoriteiten in kwestie moesten worden doorgezonden. Die boekjes bevatten de vruchten van de expeditie naar de Coot River; wanneer zij verloren gingen, zou het werk van Scarsdale en zijn gestorven kameraden vergeefs zijn geweest.

In de jaren, dat hij er niet geweest was, was Lawes als het ware gestorven. De erts, die er het levensbloed aan gegeven had, werd niet meer gevonden. Lawes was een van de doode mijnkampen in het Noorden geworden.

Door de verlaten straten en langs de verlaten huizen wankelde Scarsdale voort onder het gewicht van die vijf zakboekjes. En het leek wel of de Dood door een doode stad wandelde.

Eindelijk zag Scarsdale in de versch gevallen sneeuw sporen van menschenvoeten. Hij volgde ze. Het was drie weken geleden, dat hij een mensche-lijk wezen had gezien. De sporen leidden naar de kroeg.

Er waren daar twee mannen. Een was Addams, de groote halfbloed, dien Scarsdale zich herinnerde als den kroegbaas van vroeger; hij zat op een stoel bij de kachel te dutten. De andere man stond bij de toonbank en dronk uit een gebroken glas.

Op hetzelfde oogenblik, dat Scarsdale's gezicht voor het raam verscheen, keek de man op en zag hem. Zij bleven elkaar zoo een minuut aankijken. Toen zette de man het glas neer zonder zijn oogen een oogenblik van Scarsdale af te wenden en begon te grinniken. Alleen Melsome Rand kon zoo grinniken.

Scarsdale aarzelde nog even. Het was merkwaardig, dat twee mannen elkaar hier in Lawes zouden ontmoeten, maar het was nog veel merkwaardiger, dat een van hen Melsome Rand was. Het kon hem niets meer schelen, of hij stierf of niet. Persoonlijk liet het hem volkomen koud. Maar er waren nog die notitieboekjes. Hij keerde zich van het venster af en ging weer de straat op.

***

Hij wist niet, of dat hem helpen zou. Melsome Rand zou hem eenvoudig op zijn gemak volgen. Maar er was nog een kans, om de notitieboekjes te redden; nog één kans, dat er misschien eenige andere mannen in Lawes waren achtergebleven om dezelfde geheimzinnige reden, die Addams en Melsome Rand daar gehouden had. Misschien was er zelfs wel iemand, die hem een warmen drank zou willen geven en zijn vingers om de revolver buigen, die hij niet trekken kon en den loop op een vensterbank leggen en hem zoo in staat stellen, om nog een soort gevecht tegen Melsome Rand vol te houden voor de eer van het korps.

Vaak keek Scarsdale om. Zijn oogen begaven hem en gedurende eenigen tijd kon hij Rand niet zien, ofschoon hij wist, dat hij er was. Hij liep bijna in zijn voetstappen en grinnikte zijn hongerige grijs. Scarsdale bleef staan en Rand eveneens. Grinnikend zei hij zacht:

„Ben je verbaasd me hier te zien, Scarsdale?”

„Nee,” zei Scarsdale, hetgeen in zekeren zin waar was ook. Hij trachtte er aan toe te voegen: „Ik heb de laatste maand zoowat niemand anders gezien dan jou!” in zijn verdooving Rand verwarrend met die bijna voelbare tegenwoordigheid van den Dood in Lawes. Maar de zin was hem te lang en hij gaf het op.

Melsome Rand keek naar Scarsdale en likte zijn lippen af.

„Eigenaardig,” zei hij, nog steeds zacht sprekend, „dat ik het moet zijn, die je na al die jaren hier welkom heet, Scarsdale. Herinner je je den laatsten keer, dat wij elkaar ontmoet hebben, Scarsdale? Je hebt me eens driehonderd mijlen gevolgd.”

„En op het laatst heb ik je gekregen,” mompelde Scarsdale, die zwaaide op zijn beenen. „Ik heb je eindelijk gekregen!”

„Na driehonderd mijlen! Ik stierf bijna op mijn voeten, zoo hard joeg je mij op. Ik was er bijna zoo erg aan toe, als jij nu. Het was toen jouw beurt. Nu is het de mijne. Je hebt mij vijf jaar de kast in gedraaid. Herinner je je, wat ik doen zou, als ik er uit kwam?”

Scarsdale slaagde er in om uit te brengen: „Waarom doe je het dan niet? Laat het uit zijn!”

Rand grinnikte en streelde den loop van zijn eigen revolver.

„Nog niet,” zei hij zacht. „Ik zal je aan den gang houden, zoolang je nog eenig gevoel hebt om te loopen, en op het eind zal ik je krijgen. Iedere minuut van die laatste week, die je me achterna gejaagd hebt, was als een levende dood, Scarsdale. Ik wil je van geen moment van je eigen levenden dood berooven. Dat zou niet eerlijk zijn.”

Hij verlegde zijn geweer, dat hij onder den arm droeg, en een ziedende haat brandde in zijn oogen.

„Eigenaardig,” mompelde hij weer. „Vier menschen, die in Lawes nog leven en ik er één van. Vier maar — als je tenminste die twee Chinezen als menschen mee wilt tellen. En als je dood bent, Scarsdale, zal ik rijk en vrij zijn. Wij zullen allemaal rijk zijn en die Chinees kan zijn dochter, die niemand ooit gezien heeft, naar San Francisco sturen, om een rijk huwelijk te doen. — Waarom loop je niet door?”

„Ik ben op!” fluisterde Scarsdale.

„Nee,” zei Rand, „je bent nog niet op. Dat is jullie soort nooit, zoolang er nog een schaduw van een kans is. Ik geef je, wat een schaduw van een kans lijkt. Maar geloof maar niet, dat het je iets helpen zal. Je loopt door.”

Rand bleef achter. Scarsdale ging verder. Het was waar. Hij moest die

schaduw van een kans nemen, die in Rand's uitstel lag, om dat kostbare rapport, dat hij bij zich had, te redden.

Hoe hij verder kwam, zou men niet kunnen zeggen. Al dien tijd was hij er zich van bewust, dat Rand hem volgde, gereed hem neer te schieten, als hij werkelijk niet verder kon, maar ook niet eerder. Hij ging heel Lawes door, de eene straat na de andere, uitkijkend naar die kans.

Hij was half verblind en het hamerde in zijn hoofd. Eerst dacht hij dat het geraas alleen in zijn hoofd zat, maar toen realiseerde hij zich dat hij in-middels de rivier genaderd was, en herinnerde zich, dat de Wayamous te snel stroomde om te bevriezen. Die herinnering scheen voor een oogenblik een heel andere vage herinnering mee te brengen, aan een gebarsten tumbler, een blauwe overall en een paar gele handen. Het visioen flitste weer weg en Scarsdale richtte zich op voor een uitgestrekte, schitterende vlakke. Het was het schijnsel van de maan op de besneeuwde vlakke ten Zuiden van Lawes. Hij was de geheele stad door gekomen.

De schittering werd slechts onderbroken door één donkere plek — het laatste huis van Lawes, of het eerste, als men uit het Zuiden kwam. In de duisternis zag hij een lichtstreep door een gebarsten plank schijnen.

Er leefde dus iemand in dit eerste of laatste huis.

Hij sleepte zichzelf tot de deur van het stille huis en drukte er met zijn lichaam tegenaan. Hij viel voorover in hitte, zwarte duisternis en een hem bekende lucht.

Hij was zich bewust van een flauw licht en twee gele gezichten. Toen verdween het licht. In het duister drong het tot hem door, dat zijn eigen stem zeer druk praatte. Hij vertelde iemand, dien hij niet zien kon, alles over Rand en den dood en de kleine notitieboekjes. Toen begaf hem zijn stem.

Iemand zei: „All right, all right!” en een hand drukte op zijn borst. Hij lag achterover in de een of andere warme, zachte stof; toen voelde hij aan de martelende pijn, dat zijn schoenen van zijn voeten werden gesneden en dat hij bevrijd was van de riemen van zijn ransel, die zweren in zijn vleesch hadden gemaakt. Een beker werd tegen zijn lippen gehouden en gretig dronk hij den dunnen, bedwelmenden drank, die flauw natintelde in zijn aderen. Naast hem in de duisternis fluisterden twee menschen met diepe keelgeluiden tegen elkaar. De ietwat muffige dekens en de dunne muren om hem heen schenen alle te trillen en te rammelen door het geraas van den snellen stroom, die vlak bij de plaats waar hij lag voorbij schoot.

Zij gaven hem 'n zoeten koek met stukjes varkensvleesch er in. Hij fluisterde tegen de ongeziene menschen in het duister:

„Verberg de boekjes voor hij komt!”

„All right, all right!”

„Hij komt, zeg ik je, en op het laatst zal hij mij krijgen. Je kunt hem niet verslaan. Hij is de Dood. De Dood krijgt je ten slotte, geel of blank. Den geheelen weg door de hel van de Coot River — en dan zal hij mij op het laatst nog krijgen. Geef mij mijn revolver!” bad Scarsdale. „Ik zeg je, dat hij binnen een minuut hier zal zijn. De Dood kan ieder huis binnen komen; ook dat van een Chinees!” Hij ging schreeuwend rechtop zitten, wetende, dat hij al dien tijd handelde als een gek.

Er klonken eenige haastige schreden, een geluid alsof een paar groote ratten in het duister rondliepen. Hij hoorde zoo iets als een heesch gegrinnik. „Hij komt binnen.” Een paar handen dwong hem naar beneden op de dekens, magere vingers werkten aan zijn lippen, een kleverig pilletje werd hem in den mond geduwd. Toen hij daarop begon te hoesten, gaven zij hem nog meer van dien dunnen wijn te drinken. Hij lag hijgend stil, wachtend in die denderende duisternis op den dood.

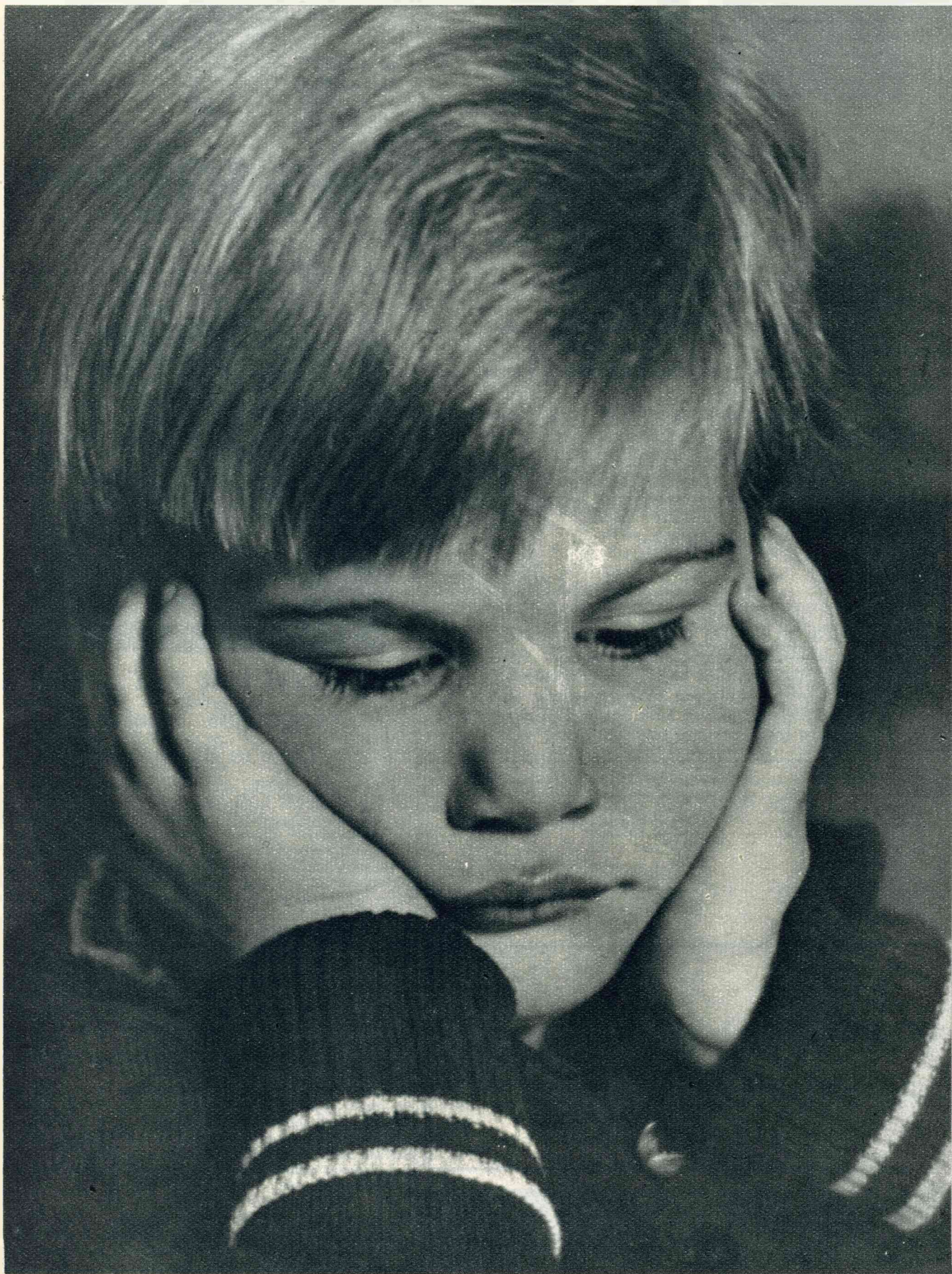
Het kleine stukje opium werkte onmiddellijk en eigenaardig op zijn geest en op zijn zwakte. In een oogenblik was het of hij mijlen, eeuwen, onmetelijke afstanden verwijderd was van dat lichaam, dat daar als een blok op de dekens lag. Vanaf het einde van dien afstand, waarop zijn geest zich bevond, kon hij alles in die donkere kamer uitstekend waarnemen.

Twee mannen zaten volkomen stil en onbeweeglijk aan weerskanten van het lichaam geknield. Hun handen rustten er op, om het ook stil te houden. Zij hadden een stuk oude zijde over zijn mond gelegd.

In het duister scheen plotseling een zilver vierkant. De deur was open gegaan. Afstekend tegen dat licht stond een man met gereed gehouden geweer in de handen.

Melsome Rand was gekomen.

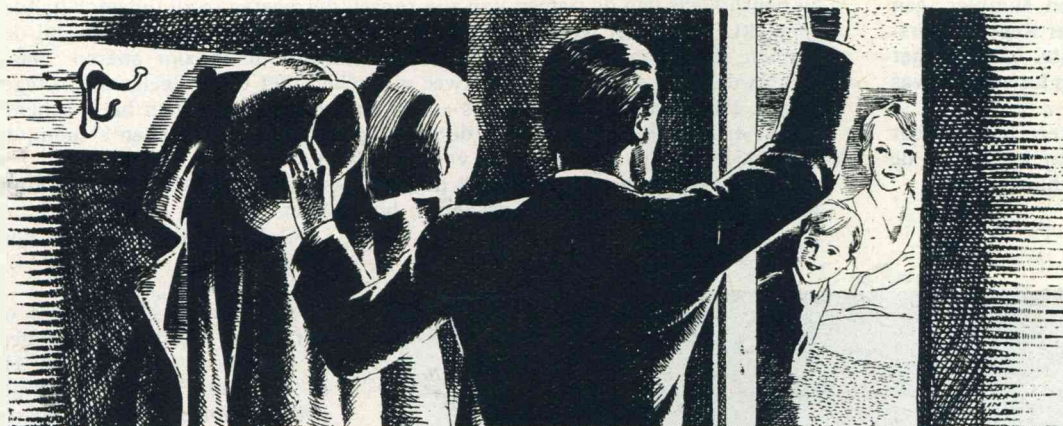
„Ik ben gekomen, om je te nemen, Scarsdale!”

Mokken.

Voor slechte humeuren: verboden toegang!

Met zijn hoed, hangt vader de zorgen aan den kapstok, want thuis is er een lichte prettige stemming, een rustige sfeer, die tot opgeruimdheid en optimisme dwingt.

Zijn luie stoel met de staande leeslamp lokt hem al van verre tot een rustig uurtje van krantenlezen, de kinderen maken hun huiswerk aan de tafel onder de groote lampenkap, waarin een Philips „Bi-Arlita”

van 125 Decalumen een prettig, verspreid licht geeft, rustig voor de jonge oogen en heerlijk om te werken. En het is een genot, te kijken naar moeder, beschenen door het zachte schijnsel van het schemerlampje, dat op haar handen en haar werk helder licht geeft.

Wat een gezelligheid! Wat een rustige huiselijkheid!

Zendt
nevenstaande
coupon in aan:

N.V. PHILIPS
GLOEILAMPENFABRIEKEN
VERKOOPAFD. NEDERLAND
EN KOL., EINDHOVEN

GRATIS EEN MOOI BOEKJE
Vraagt ons kleurige, rijk geïllustreerde boekje „Het gezellige huis”. Het licht U in, hoe U zonder noemenswaardige kosten Uw huis een massa gezelliger en comfortabeler maken kunt. U leest het met plezier. En het is gratis. Vult Uw adres hier in.

Naam: _____

Woonplaats: _____

174-3

WRIGLEY HO-16

Eerst veel last van pijnlijke, gezwollen voeten...

Loopt nu als een kievit!

Klagen over pijnlijke voeten kan ze niet genezen. Maar het blijven klagen helpt wel, want vroeg of laat zult ge iemand ontmoeten, die U zal vragen: „Waarom probeert U Radox niet?”

Ge zult verbaasd zijn van zoo'n Radox-enthousiast te vernemen, hoe ge reeds door enkele voetbaden van Uw pijn bevrijd zult zijn. Maar ge behoeft niet te wachten tot ge hem ontmoet, lees slechts wat hij ons schreef, met toestemming zijn brief te publiceeren:

„Ik heb een betrekking, waarbij ik veel moet staan en loopen, en steeds heb ik dan ook last gehad van gezwollen voeten en uiterst pijnlijke eeltplekken. Een vriend raadde mij aan Radox te probeeren. Reeds na het eerste voetbad voelde ik een enorme verlichting. Nadien ben ik regelmatig met de voetbaden doorgegaan, en ik kan nu ronduit zegen, dat mijn pijnen zijn verdwenen en ik loop weer als een kievit. Ik meende dat ik niet beter kon doen dan U dit schrijven, terwijl U van mijn brief naar genoegen gebruik kunt maken.”

J. F.

Radox bevat vier verschillende zouten. Een zout reinigt de voeten, een is desinfecteerend, een ander zout maakt de huid zacht en doet de eeltplekken verdwijnen, terwijl het laatste zout de zuurstof in het water vrijmaakt. Deze uiterst actieve zuurstof opent en reinigt de poriën der huid, zoodat urinezuur en kalkneerslag, die zich in de poriën hebben opgehoopt, — en de reden zijn der vermoeide, gezwollen voeten — worden opgelost en verwijderd. Zoo geeft Radox aan Uwe voeten de oude veerkracht terug.

Radox is verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.75 per groot pak, omzetbelasting inbegrepen. Imp.: N.V. Rowntree Handels-Mij, Heerengracht 209, Amsterdam.

STUDEER TECHNIEK THUIS
PBNA
BRIEFONDERWIJS ARNHEM
vraag prospectus No 12

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

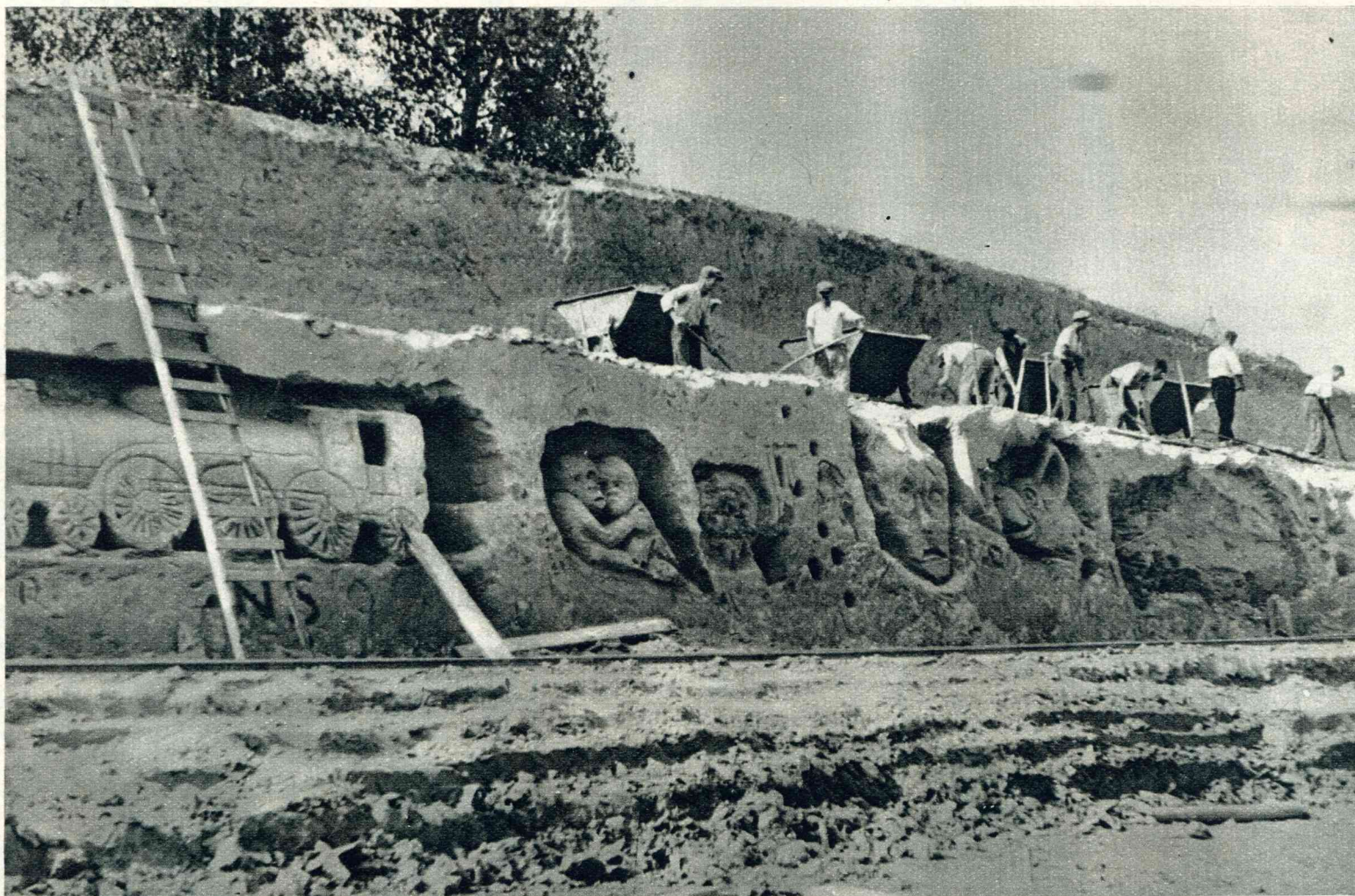
Spaarnestad 't gedrukt... Uw propaganda gelukt...

N.V. DRUKKERIJ „DE SPAARNESTAD” - HAARLEM

Modern grafisch bedrijf met
uitgebreide service-afdeeling

Telefoon
1 3 8 6 6

Beeldhouwwerk in de openlucht, uitgevoerd door werklieden bij het viaduct voor den in aanleg zijnden weg van de Staatsmijnen te Heerlen.

Er klonk een schrapend geluid, alsof er een lucifer werd afgestoken. Rand was in de duisternis voorzichtig naar voren gekomen. Hij was op een meter afstand van dat bewegingloze ding onder die bewakende handen. Maar hij wist het niet. Zijn jas veegde even langs den gebogen rug van een der Chinezen. Maar ook dat wist hij niet.

Want in de laatste kamer van dat stille huis, de kamer, die boven de rivier uitkwam, had iemand een lamp aangestoken....

Kleuren, als een regen van juweelen, glinsterden plotseling tegen den kalen zwarten achtergrond. Op den vloer van de laatste kamer zat een meisje met een lamp naast zich.

Zij was een Chineesche en heel jong. Soms leveren de gele rassen typen op van een zoo vreemde, harmonieerende gratie, dat zij zelfs in onze oogen mooi zijn. En dit meisje was mooi. Haar gezicht had den perfecten glans en tint van tuberozen; in de hoeken van haar langwerpige oogen school een mysterie als diamanten in zwart water.

Melsome Rand stond volkomen stil en staarde naar die achterkamer. Die twee gebogen gestalten bewogen zich totaal niet. Toen haalde hij diep adem. Waarschijnlijk had hij in en voor dat oogenblik Scarsdale vergeten. Dat zou ieder man. Hij deed één stap naar de verlichte kamer en hij deed dien stap als het ware onwillekeurig. Toen scheen hij te aarzelen, zich iets te herinneren. Scarsdale's leven hing van die aarzeling af.

Scarsdale wist het. Een veraf zijnde stem scheen ergens als een klok te tikken.

„Het zal me benieuwen, of die oude Chong helpen zal. Hij is nog dankbaar en zij zeggen dat een dankbare Chinees niets vergeet. Wel, ik zal het gauw genoeg weten.”

Het meisje in de achterkamer glimlachte tegen haar eigen beeld in een metalen spiegel. Zij hief haar handen op naar de glanzende tressen van haar pikzwarte haar. Haar handen glansden als ivoor in den nacht. Onder de schaduw van haar handen uit scheen zij naar Melsome Rand's gezicht te kijken.

Weer vergat de man voor een oogenblik waarom hij daar was. Hij deed nog een stap van Scarsdale vandaan en ging de tweede kamer binnen. Tegen het als juweelen glinsterende licht van de achterkamer stak zijn gestalte donker en sterk af, vitaal en meedoogenloos. Weer bleef hij staan. Er klonk geen ander geluid, dan het geraas van de Wayamous, maar Scarsdale was zich bewust van een beweging in het ondoordringbaar duister van de eerste kamer. De twee mannen, die naast hem zaten, hadden hun hoofd omgewend en hielden Rand scherp in het oog.

Met een geluid, dat half een verbaasde lach, half een vloek was, liep Melsome Rand door, de derde kamer binnen. Bij het hooren van dat geluid — bekend en vriendelijk in die vreemde omgeving, al kwam het dan ook van een doodsvijand — werd Scarsdale's geest weer met zijn lichaam vereenigd en begon woedend te worstelen. Hij wist nu, zonder eenigen twijfel, welken vorm die Chineesche dankbaarheid zou aannemen. En het blanke bloed in hem kwam in opstand, ofschoon Rand daar was om hem te vermoorden.

Hij dacht, dat hij worstelde, maar zijn ledematen trilden alleen even.

In de laatste kamer had het meisje haar handen laten vallen. Zij rustten op haar knieën. Zij wachtte, met het hoofd achterover geworpen, een flauwe glimlach op het gezicht, terwijl het lamplicht een gouden glans op het perfecte ovaal van haar gezicht legde.

Rand stond aan den ingang van de laatste kamer, waar zijn zwarte gestalte het licht blokkeerde. Hij keek neer op het wachtende meisje.

„Wie ben je?” vroeg hij.

Er kwam geen antwoord. Alleen werd de glimlach op het mysterieuze mooie gezicht nog dieper.

Rand stapte de laatste kamer binnen.

Scarsdale had een kreet willen geven. Hij zag Rand twee stappen nemen. Toen lichtte iemand den zijden lap op en legde dien over zijn gezicht.

Maar niet voor hij gezien had — het uitglijden, het struikelen, de omhoog gestoken armen, het plotseling verschieten van het vallende lichaam, de witte plek, die slechts een starend gezicht was. Voor één oogenblik hoorde hij door het open valluik het luidere geraas van de snel stroomende rivier. Toen zwaaide het luik weer op zijn plaats. Het Chineesche meisje boog zich voorover en blies de lamp uit.

* * *

Voor Scarsdale duurde de daarop volgende duisternis vier dagen. Toen opende hij zijn oogen en zag het daglicht. Gedurende een of twee minuten herinnerde hij zich niets. Maar de kamer en de Chinees kwamen hem bekend voor.

„Sam Chong!” fluisterde hij.

De Chinees glimlachte en zei zacht:

„Gij vriend van mij!”

„Toen Rand kwam en toen hij die kamer binnen ging —”

„Gij droomt,” zei de Chinees. „Niemand komen hier!”

„Maar ik zag hem — toen hij door het luik viel!”

„Gij droomen.” Sam Chong glimlachte. „Gij ziek — droomen hebben. Niemand komen. Kamer gesloten.”

Scarsdale keek. De ingang van de laatste kamer was met planken afgesloten. Hij keek weer naar het vriendelijke, ondoorgrondelijke gezicht.

„Wat heb ik gezien?”

„Alleen droomen.”

Dat was alles wat hij te weten kwam. Veertien dagen later kwam een reddingspatrouille met geforceerde marschen van Fort o' Faith en pikte hem en zijn notitieboekjes op. Toen zijn kameraden hem in de hondenslee pakten, ondervroegen zij hem nauwkeurig. Maar Scarsdale's voornaamste verlangen was, om uit de buurt van het geraas van de Wayamous te komen.

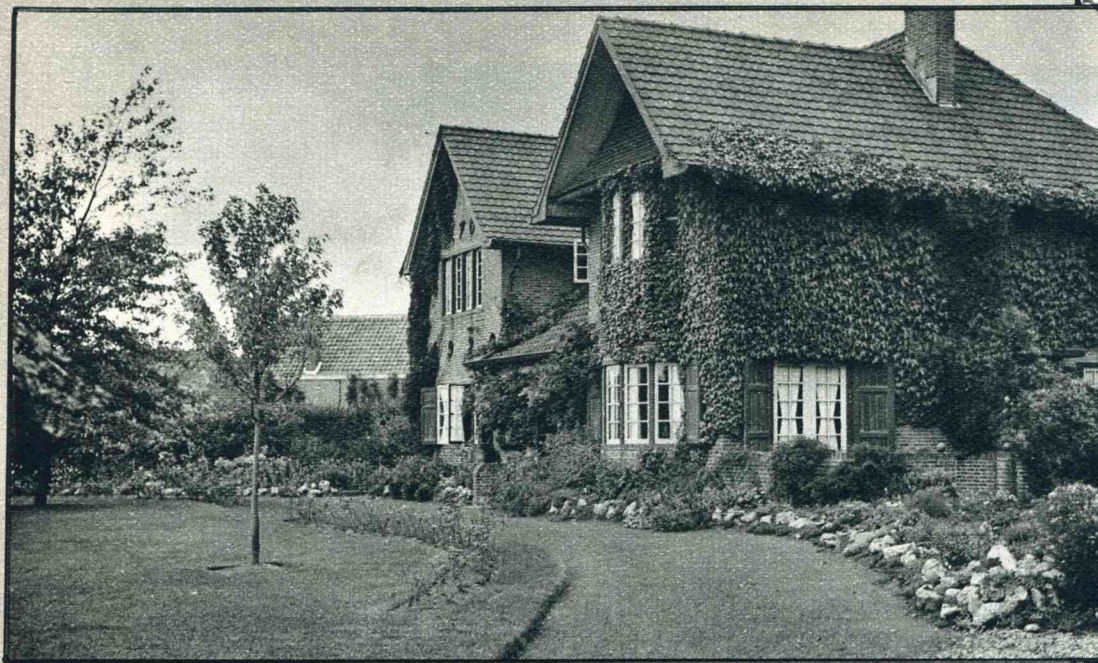
„Die oude Chinees is een goed vriend voor je geweest,” zei iemand.

„Ja, zeker,” stemde hij huiverend toe.

„Maar je was er zeker niet al te erg op je gemak, in het huis van een Chinees?”

„Nee,” zei Scarsdale, „je hebt daar last van droomen.”

September: nog is 't weder
loom;
Zeeland één bonte kleuren-
droom!

De vruchten hangen rijp
en zwaar
aan appelboom en perelaar.

Zij wachten op de plukkers-
hand
en op hun plaatsje in 'n mand.

ZEEUWSCHE FILM

Dan rijden wagens, zwaarbelast,
ter veiling met hun vruchtenlast.

En later rust het ooft, select
met warme houtwol toegedekt.